



Angela

birkošti 2015

letnik 17. številka 40



Vabimo vas, da obiščete našo spletno stran:
<http://ursulinke.rkc.si>



Izdaja:

Slovenska provinca uršulink RU

Odgovarja:

s. Mateja Koršič, Pustovrhova 11, 1210 Ljubljana – Šentvid

Urednica:

s. Tatjana Car

Tehnična urednica:

s. Andreja Perc

Uredniški odbor:

s. Mihaela Bizjak, s. Nina Ipavec, s. Metka Špindler, s. Marta Triler,
s. Simona Zabukovec

Fotografije:

Tamino Petelinšek, Ivan Vinovrški, s. Helena Eržen,
s. Judita Mihelčič, skupnosti slovenske province RU, splet

Naslovnica:

s. Helena Eržen

Lektoriranje:

Mihaela Zabukovec

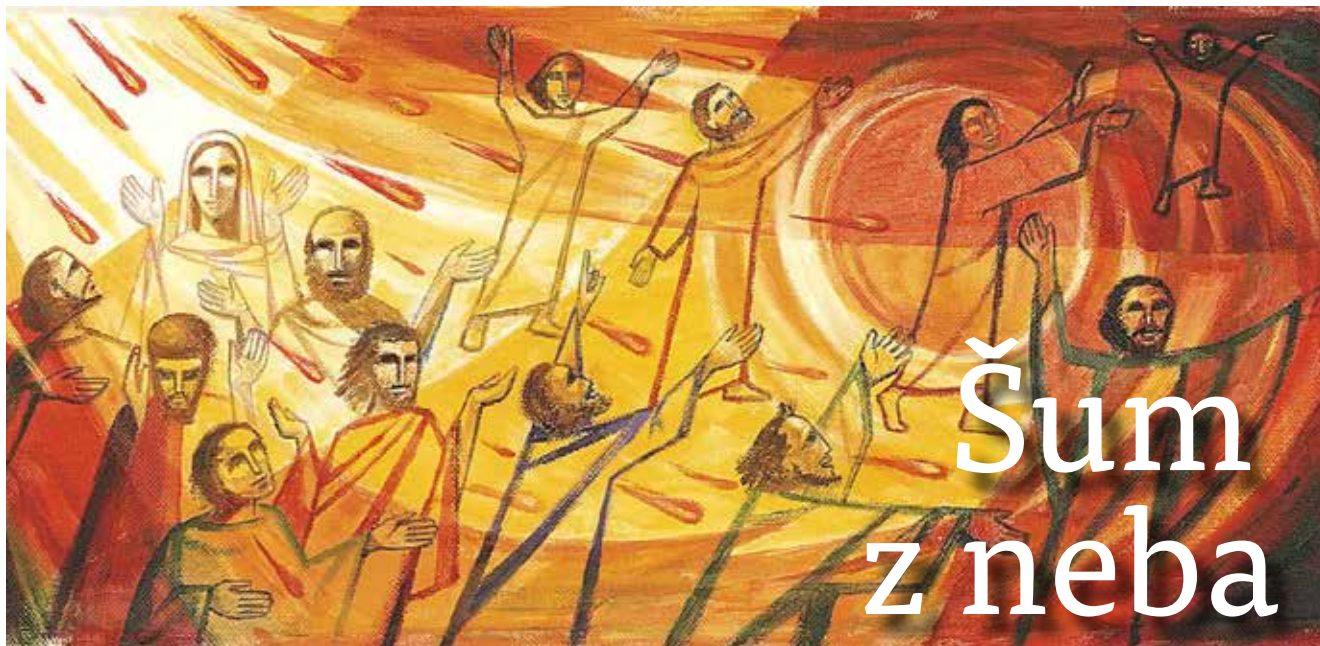
Računalniško oblikovanje:

Benjamin Pezdir

Tisk: Pancopy Printstudio

Maj 2015

Angela je glasilo slovenskih uršulink. Namenjeno je sestram, sorodnikom in prijateljem. Izhaja dvakrat letno. Vzdržuje se s prostovoljnimi prispevki. Če morete kaj prispevati, denar nakažite na številko računa: SI56 2420 0900 4471 032 (Naziv: Provincialat uršulink Rimske unije; naslov: Pustovrhova ul. 11; kraj: 1210 Ljubljana - Šentvid).



Štirideseta, jubilejna številka Angele prihaja med nas v času binkošti. To je praznik, ko "je nastal z neba šum in so bili vsi napolnjeni s Svetim Duhom in so začeli govoriti v tujih jezikih, kakor jim je Duh dajal izgovarjati" (prim. Apd 2).

Tudi vsebina Angele je povezana s tujimi jeziki, ki nam postanejo bližji po konkretnih srečanjih in osebah. Letos septembra se bo Skupnost Avstrija pridružila Slovenski provinci uršulink. Naše sodelovanje in koraki v novo stvarnost so zabeleženi tudi v tej številki.

Smo v letu posvečenega življenja, ko redovniki poglobljajmo korenine svoje identitete in se oziramo z upanjem v prihodnost.

Utrip našega življenja lahko začutite preko dogodkov iz naših skupnosti ter našega apostolata.

Čutimo s Cerkvijo in aktualnim dogajanjem v naši državi. Pridružile smo se molitvi ter drugim pobudam za ohranitev družine, kjer oče, mama in otroci sestavljajo osnovno celico družbe.

Z binkoštnim praznikom se je za Cerkev začelo novo obdobje delovanja. Tudi naša provinca in revija Angela vstopata v novo obdobje življenja. Kot glavna urednica Angele se je poslovila s. Marjeta Pija Cevc, ki je dolga leta krmarila naše strani. Za vse delo, mnogo je bilo nevidnega, se ji iz srca zahvaljujemo in ji želimo ustvarjalne moči Svetega Duha na vsakem koraku.

S. Mateja Koršič, naša provincialka, bo predala svojo službo s. Zorici Blagotinšek v mesecu juliju.

S. Mateja, hvala za tvoje požrtvovalno služenje na čelu naše province zadnjih 7 let!

In ostani še naprej zvesta sodelavka in prijateljica Angele.

S. Zorici izrekamo dobrodošlico, naj pride šum z neba, da bomo skupaj priče Njegovega vstajenja in delovanja!

s. Tatjana Car

BESEDA UREDNIŠTVA		MIR, PRAVIČNOST IN OHRANITEV STVARSTVA		NAŠ APOSTOLAT		NAŠE INSTITUCIJE	
Šum z neba	3	V parlamentu za svetost družine	19	Dijaški dom Bežigrad	32	Iz vrtca	39
BESEDA PROVINCIALKE		IZ VZGOJNIH LOGOV		Daj mi piti,		Serviam – študentski dom Uršula	40
Okrepljeni in preobraženi v Svetem Duhu odprti za spremembe	5	Življenje v svetem mestu	21	daj mi svoje srce	34	Srce in Hiša kruha	40
AKTUALNO		IN MEMORIAM		Veselje v iskanju najdragocenejšega bisera	34	Obnovljene Goršičeve orgle	41
Hvalite Gospoda, ker je dober!	6	S. Evgenija	24	Teologija postenja in kontemplativni koraki madžarskega jezuita p. Franza Jalisca	35	Zgodba o kruhu	42
Skupaj na poti	9	POKLICAL SI ME PO IMENU				IZ NAŠIH SKUPNOSTI	
NAŠE POTI IN DOGODKI		Leto posvečenega življenja	27	MISIJONI		Pržan	45
Come as you are	11	SV. ANGELA		Moje misijonske izkušnje	37	Ljubljana	46
Stojmo na pragu...	14	Sv. Angela in živo občestvo	29			Skupnost v Mariboru	47
MEDNARODNOST						Izola	48
Spomini na moj obisk v Sloveniji	15					IZ NAŠIH SKUPNOSTI	
POŽIREK BOŽJE BESEDE						Sveti Duh	49
»Angelu Cerkve ... piši« (Raz 2-3)	17					Pomlad v Mekinjah ...	50
						USTVARJALNOST	
						V Tebi, Gospod	51
						NASLEDNJIČ PA VEČ O ...	



Okrepljeni in preobraženi v Svetem Duhu odprti za spremembe

Pisanje ni bilo nikoli moja močna točka. Med šolskimi predmeti sem najraje izbirala tiste, kjer je bilo potrebno malo pisati in več računati. Ko sem pred sedmimi leti nastopila službo provincialke, sem vedela, da bo potrebno pogosto sedeti za mizo in pisati taka in drugačna pisma, okrožnice, konference, nenazadnje tudi Besedo provincialke za revijo Angela. Že res, da bi marsikdaj šla raje prekopavat vrt, kot pa pisati (in kdaj sem tudi šla), pa vendar ... Ne le da sem uspela napisati, kar je bilo potrebno, v pisanju sem našla tudi nekaj veselja. Ne vem sicer, kako bo z mojim besednim ustvarjanjem, če bom v poslanstvu, ki tega ne bo zahtevalo, toda to služenje mi je pomagalo odkriti in razviti darove.

Ali če rečem drugače, ko sprejem neko služenje kot poslanstvo, sprejem tudi potrebno milost, pomoč, da razvijem konkretne darove za opravljanje tega poslanstva. Tu je na delu spreminjajoča moč Svetega Duha, ki podira moje meje in me spreminja od znotraj.

Kaj pomeni, da sprejmeš neko služenje kot poslanstvo? Si oče, mama, delavec, učitelj, kmet ...? Kolikor je mogoče, se usposobiš za to opravilo, se trudiš, delaš, vendar ostajaš sam. Kadar pa te nekdo pošlje, in ko je ta nekdo – Nekdo, je ta, ki te pošilja, vedno s teboj. Pravzaprav ti postajaš njegov sodelavec. Še vedno se trudiš in delaš, doživljaš uspehe in neuspehe, delaš napake, a Gospod je večji, ostaja zvest in vrši svoje delo odrešenja.

Dragi prijatelji, sodelavci, sorodniki in znanci sester uršulink, tokrat vam pišem zadnjič s te strani. V božični številki vas bo že pozdravila naša nova provincialna predstojnica s. Zorica Blagotinšek, ki bo vodenje province prevzela 22. julija 2015. Kot boste videli, je v tej številki tudi prispevek v nemškem jeziku. Konec septembra se bo naši provinci pridružila skupnost naših sester iz Avstrije. Živimo torej čas velikih sprememb. V molitev vam priporočam to veliko delo Svetega Duha in nas same, da bi bile vse skupaj odprte za njegove navdihe in pustile, da nam »da novo srce in novega duha« (Ezk 36,26). Hvala vam za vaše prijateljstvo, sodelovanje, pomoč in spremljanje življenja sester uršulink.

s. Mateja Koršič



Hvalite Gospoda, ker je dober!

Septembra 2015 se bo Skupnost Avstrija pridružila slovenski provinci. S. Kristjana, ki živi v skupnosti v Celovcu, naj nam ob tem dogodku napiše nekaj svojih vtisov.



V trenutkih, ko sem pisala ta članek, so po radiu prenašali mašo iz Št. Andraža v Labodski dolini.

S tem mestecem je bil posebno povezan bl. Anton Martin Slomšek.

Na moji mizi stoji košarica, ki jo je spletla naša s. Leopoldina Podgornik in v njo sem položila sliko tega velikega moža, ki si je kljub nasprotovanjem z vsem srcem prizadeval za šolo v slovenskem jeziku.

Čutim njegov duh in njegovo moč in pomoč pri mojem delu. Saj je tudi v naši uršulinski cerkvi maševal. V domači župniji v Šmihelu pri Pliberku je posvetil 3. oktobra 1858 cerkev sv. Katarine. Z velikim srcem – kot dobra duša in z veliko vero je obdeloval veliki Gospodov vinograd.

Slomšek piše:

»Prizadevajmo si vsak po svojem stanu pošteno in prav krščansko živeti, kakor so

Lobet den Herrn, denn er ist gütig!

Während des Schreibens dieser Zeilen, hörte ich die Übertragung des Sonntagsgottesdienstes aus der Basilika in St. Andrä im Lavantal. Mit diesem kleinen Städtchen war der sel. Bischof Anton Martin Slomsek besonders verbunden.

Auf meinem Schreibtisch steht ein Körbchen, den mir unsere Sr. Leopoldina Podgornik schenkte und in den legte ich ein Bild dieses großen, ehrwürdigen Mannes, der auch Ablehnung und Demütigungen erfuhr, als man ihm den Wunsch nach einer Schule mit slowenischer Sprache ausschlug. Slomsek gab aber nicht nach.

Ich spüre seinen Geist und Hilfe bei meiner Arbeit, zelebrierte er doch seinerzeit auch in unserer Kirche die Hl. Messe. Mit einem gütigen Herzen und tiefen Glauben bestellte er den großen Weinberg des Herrn.

naši predniki živeli. Slovenci so bili od nek-
daj dobrega, usmiljenega srca, pridni delavci,
krivico komu storiti jih je bilo strah. Pokaži-
mo tudi mi, da smo poštenih očetov sinovi/
hčere.«

Pri tem provincialnem združenju doživ-
ljam duha bl. A. M. Slomška!

Naj se ta duh zliva čez slovensko mejo na
avstrijsko polje!

Vaše pesmi, molitve in sestrinstvo dišijo
kot sveže pečen kruh.

Pod Slomškovo sliko sem dala kamen, na
katerem je narisana noga in piše: INSIEME!
SKUPAJ = ZUSAMMEN!

Knjižica, v kateri smo vse sestre obeh pro-
vinc pomešane, je vidni korak, da gremo sku-
paj Slovenija + Avstrija = Sancta Angela, ora
pro nobis!

Hvalite Gospoda, ker je dober.

Na moji omari stoji kip Jezusa, ki nosi križ.
Kraši ga rdeč nagelj, ki mi ga je podaril nečak
Peter Janežič. Tudi simbol ljubezni in trplje-
nja.

Ob tem združenju doživljam tudi tihi strah:
»Kaj bo iz vsega tega, kar so sestre v teh stolet-
jih zgradile?« Pešajo naše moči. To gledati in
doživljati ni vedno lahko, prav tako pa tudi so-
očiti se z resnico, ki nas želi osvoboditi.

Sv. Pavel govori: Veselite se, če ste deležni
Kristusovega trpljenja.

Rodovi prihajajo in odhajajo, ON pa ostane
na veke.

V vseh rodovih se razodeva Bog.

Hvalite Gospoda, ker je dober.

Sr. Kristjana Čušin



Slomsek schreibt:

„Streben wir ein jeder von uns nach sei-
nem Stand ehrlich und richtig christlich zu
leben, wie einst unsere Vorfahren gelebt ha-
ben. Slowenen waren seit jeher gut, barmher-
zig und brave Arbeiter, jemandem unrecht
zuzufügen erweckte in ihnen Furcht. Bewei-
sen auch wir, dass wir Söhne/Töchter aufri-
chtiger Väter sind.“

Bei dieser Zusammenführung erfahre ich
den Geist des sel. A. M. Slomsek.

Eure Lieder, Gebete und eure Geschwister-
lichkeit sind wie verströmender Duft von fri-
sch gebackenem Brot.

Unter Slomseks Bild legte ich einen Stein,
auf dem ein Fuß gemalt ist, mit der Aufschrift:
INSIEME! SKUPAJ = GEMEINSAM

Das Heftchen, in dem wir Schwestern be-
ider Provinzen vereint sind, ist ein sichtba-
res Zeichen unseres gemeinsamen Weges.
Slowenien & Austria = Santa Angela ora
pro nobis!

Bei dieser Zusammenführung spüre ich
aber auch eine stille Angst, was wohl aus
dem in Jahrhunderten erstandene Werk und
mit den Schwestern geschehen wird. Unse-
re Kräfte schwinden. Sich dieser Realität zu
stellen würde befreiend wirken, und ist dann
doch nicht sehr einfach.

Hl. Paulus sagt: Freut euch, dass ihr Anteil
an den Leiden Christi habt.

Völker kommen und gehen, ER aber bleibt
auf ewig.

Gott offenbart sich allen Völkern!

Lobet den Herrn, denn er ist gütig!

Sr. Christiane Cusin



Skupaj na poti

» Prvič je prvič, drugič je ponovitev, tretjič je tradicija,« je bil stavek, s katerim me je pozdravila sr. Marija, ko me je sprejela na železniški postaji v Salzburgu. Zame je bilo tokratno srečanje novozaposlenih učiteljev na uršulinskih šolah v Avstriji 'ponovitev', saj sem se ga udeležila že drugič. Prvič sem bila na tovrstnem srečanju pred dvema letoma, ko sem bila med svojim bivanjem na Dunaju deležna krajšega 'izleta' v Salzburg. Tokrat sem na povabilo avstrijske provincialne predstojnice in voditeljice srečanja sr. Marine Zittera k uršulinkam v Salzburg odpotovala iz Ljubljane. Združenje uršulinskih šol v Avstriji namreč pripravlja za novozaposlene učitelje in učiteljice na njihovih šolah dodatno usposabljanje s področja poznavanja življenja in duhovnosti sv. Angele, mednarodnosti Rimske unije in sodelavcev, ki delujejo v duhu sv. Angele.

Srečanje v Salzburgu je bilo pripravljeno na temo mednarodnosti. Za začetek so udeleženci na internetu iskali podatke o življenju in delovanju uršulink: kdo smo, kako živimo, s čim se ukvarjamo v različnih predelih sveta. Za poglobitev teme je bilo predstavljeno življenje in delovanje uršulink v nekaterih provincah v različnih delih sveta. Tako smo posamezne sestre s pomočjo zemljevidov in fotografij predstavljale svojo izkušnjo življenja. Spoznavanje politične, kulturne in verske situacije, načina življenja ljudi v posameznih deželah in s tem pogojeno delovanje uršulink v konkretnih razmerah je bila glavna tema srečanja.

Misijonarka sr. Henryka je predstavila svojo izkušnjo delovanja v Indoneziji in Senegalu ter življenje in delo uršulink na Poljskem in v Ukrajini. Sr. Sendy iz Vzhodne ameriške province je predstavila svoje življenje in



delovanje v New Yorku, v predelu Bronx, kjer je delovala kot učiteljica in v zavetišču za otroke in žene brez doma. Zelo me je nagovorila njena odločitev za poučevanje v predelu, kjer so najbolj ubogi in želja, da bi tam, kjer je ogromno nasilja med mladimi, odkrivala lepoto življenja znotraj konkretne situacije. Za svojo nalogo si je zastavila, da začne spreminjati okolje, v katerem živijo mladi, preprosto s tem, da v razredu, kjer je poučevala, ustvari varno okolje, kjer bo situacija predvidljiva ter bodo učenci doživeli zaupanje in sprejetost. Moj delež je bila predstavitev Slovenije in slovenske province. S pomočjo fotografij sem predstavila naše skupnosti in celotno paleto našega apostolata. Z velikim zanimanjem so si udeleženci ogledali tudi nekaj številnk revije Angela in Hiša otrok.

Sama sem to srečanje doživela kot del našega povezovanja z avstrijsko provinco in obogatitev mojega življenja z izkušnjo delovanja uršulink po svetu.

s. Marta Triler

Come as you are

Inštitut Sv. Anselma zagotavlja celostno usposabljanje za misijonarje in misijonarke, redovne vzgojitelje, voditelje malih občestev in redovne predstojnike ... Več tisoč verskih voditeljev, tudi nekaj škofov in duhovnikov je vstopilo v intenzivni osebni proces v šoli krščanskega občestva in pridobilo ali izboljšalo veščine, potrebne za zahtevno poslanstvo vodenja skupnosti.

V maju letos bo praznovanje 30. obletnice ustanovitve tega Inštituta. Leta 1985 ga je ustanovil avstrijski duhovnik Len Kofler, član Mil Hill misijonske družbe Sv. Jožefa. Kardinal Basil Hume OSB je takrat prisluhnil in podprl to njegovo pobudo.

Ustanovitelj in voditelj Instituta Len Kofler je že dopolnil 80. leto, pa je še vedno polno vključen v delovanje te ustanove. Oblikoval je močno vzgojno strukturo sodelavcev, ki delujejo kot eno srce in ena duša, v edinosti in dopolnjevanju. Res je dragoceno videti brezpogojno zave-

**Sprejmite
Božjo Ljubezen
in zaživite v njej.
Kako enostavno ...**



zanost vseh za osebno rast in medsebojno podporo v tem procesu. Še trije glavni predavatelji so vstopili v 80. leto življenja, pa mi ob njih prihaja na misel beseda iz Psalma: »Še v visoki starosti bodo dajali sadove; na veke bodo sočni in zeleni.« Vsi so polno vključeni v to poslanstvo formacije in so tudi sami – s svojim načinom bivanja in služenja – sijoča znamenja uresničene in dejavne Ljubezni.

Positivna izkušnja življenja v mednarodni skupnosti – na Inštitutu Sv. Anselma, ki sem je bila deležna pred sedmimi leti, je takrat močno spremenila moje notranje doživljanje in okrepila željo, da bi se še enkrat vrnila v to okolje. Ob koncu prvega leta sem bila med desetimi študenti, ki jih je Len Kofler povabil, da bi nadaljevali študij – v novi vlogi, kot moderatorji v različnih skupinah, v katerih se vsak udeleženec programa lahko globlje sreča s seboj in dobi ustrezno podporo pri osebni rasti. Služenje dru-

gim z darom, ki si ga bil sam deležen, je tudi rodovitno utrjevanje pridobljenih izkušenj. Na ta način si študentje drugega letnika tudi odslužijo svoje bivanje in nadaljnje usposabljanje na Inštitutu. Tega povabila takrat nisem mogla sprejeti, možnost pa je ostala.

Ko sem lani sredi septembra prišla spet na Inštitut, sem najprej doživela šok. Vsa moja pričakovanja so se v trenutku zamajala. Dodeljena sem bila v »malo skupnost« v posebni hiši, približno 15 minut oddaljeni od Inštituta. Sobivanja z irsko sestro iz reda »Sisters of Presentation of Mary« sem se najprej močno prestrašila. Govorila je zelo hitro, z močnim irskim naglasom, tako, da nisem razumela skoraj ničesar. V naslednjih dneh sem ugotovila, da imava tudi zelo različne vrednote in še bolj različne navade in potrebe. Le kako bova shajali celo leto skupaj?

Ko sem s tem razočaranjem vstopila v kapelo, se me je zelo dotaknil napis nad križem: COME AS YOU ARE. Kmalu sem ugotovila, da je ta beseda dobrodošlica za vsakega, ki je prišel na ta kraj. Zdaj smo tu, taki kot smo, z vseh kontinentov iz 30 različnih držav.

Spoznaj sebe in najprej poznaj samega sebe. Če sem poklicana spremljati ali usmerjati druge, moram najprej vedeti, kaj se dogaja v moji notranjosti. Prav tako je praktično nemogoče razumeti psihološke, čustvene in duhovne procese drugih, dokler ne razumem vsaj nekaj svojih lastnih procesov. Poznavanje sebe, razumevanje – kako in zakaj čutim določena čustva, daje varno podlago, iz katere lahko raste podpora drugim s sočutno čvrstostjo in skrbnostjo.

Pretresljivo je bilo poslušati osebne zgodbe, izkušnje, boje in trpljenje vsakega od nas. In vsi smo tu z željo, da bi se Njegova ljubezen dotaknila najgloblje zakopanih strahov in vseh drugih skritih bremen v srcu; da bi zmogli sprejeti brezpogojno Ljubezen in postati bolj pretočni za ta dar tudi v konkretnem življenju v vsakodnevnih odnosih in srečanjih, v skupnosti sester in bratov.

Tudi moj namen je bil podoben. Zorenje v letih, pa tudi različne službe, ki sem jih opravljala, so me močno soočili z lastnimi mejami in odzivanjem nanje.

To leto doživljam kot duhovne vaje. Je res oranje na globoko in sejanje novih semen upanja. Soočam se predvsem s potlačeno jezo iz zgodnjega otroštva, zapuščenostjo, agresivnostjo, strahom in vsemi drugimi posledicami dolgotrajne nepoznane notranje razdvojenosti (moč – nemoč, sovraštvo – ljubezen, življenje – smrt, agresivnost – nežnost, upanje – obup, svoboda – zasvojenost, ponižnost – nadutost, bližina – odtrganost, poželjenje – nedolžnost, velikodušnost – egoizem ...). Gospod je res ustvarjal in ne odneha, tudi ko sama ne vidim niti pol koraka naprej. No, počasi pa že čutim spreminjanje in mehčanje v telesu in srcu. Tudi več miru in jutranjega veselja okušam, ko se prebudim v nov dan.

Najdragocenejša izkušnja, ki se je počasi razvila iz začetnega kaosa vseh mogočih različnosti, je doživetje pristnega občestva in odkritje lepote vsakega posameznega člana. Možno je živeti skupaj v preprosti delitvi vsakdanjega življenja; nek vrhovni predstojnik, ki je lani predal svojo službo v Rimu, je npr. danes skupaj z mano pomival posodo in me prosil, naj ga naučim likati srajce.





Čustva so pri tem pomemben in dragocen del osebnosti in odnosov, ki jih živimo. Potrebno jih je priznati in spoznati. Pravo spoznanje pa je možno le v Ljubezni. V moči Božje Ljubezni lahko sprejemem vsa svoja čustva, ki so, tako kot vse drugo, potrebna odrešenja.

Ob ustrezni pomoči in z osebnim poglobljanjem je vsak od nas prišel do globljega uvida v svojo osebno čustveno zgodovino. Odkupljena, odrešena čustva pa omogočajo tudi nov vpogled v sedanje življenje in delovanje. Povečanje in razvoj čustvene inteligence nam lahko pomaga živeti in delati tukaj in zdaj – v Daru občestva, v Ljubezni, v veselju darovanja in služenja.

Ja, občestvo je dar, je pa tudi odločitev, ki je povezana s pripravljenostjo ustvarjati okolje, ki vsaki osebi omogoča, da gre skozi osebni proces zavedanja, odkrivanja,

sprejemanja, očiščenja, darovanja, učenja in povezovanja vseh dimenzij svojega življenja.

V srcu pa ostaja želja in prošnja:

Da bi postala čustveno močna, zdrava oseba, ki ne deluje več iz svoje jeze, temveč ji očiščena čustva omogočajo polno, ustvarjalno darovanje v skupnosti; ki se hrani z zdravo hrano, z Božjo besedo. Življenje bo gotovo zadalo še veliko udarcev in ran, ampak v ponižnosti bodo lahko vsi ti udarci postali zunanja milost, ki me odpira brezpogojni Usmiljeni Ljubezni.

s. Judita Mihelčič

Stojmo na pragu...

Če stojimo na pragu, lahko vidimo v šotor in gledamo ven, obzorje. Lahko smo kot Izraelci v puščavi pozorni na oblak. Oni so glede na to ali je bil oblak dvignjen ali spuščен, potovali ali taborili. S to podobo nas je p. Janez Poljanšek uvedel v Celju, na redovniškem študijskem dnevu, v razmišljanje ob cerkvenem dokumentu Pozorno opazujte. Izdala ga je kongregacija za redovnike na praznik Marijinega rojstva, septembra 2014. Latinski naslov *Scrutate* lahko prevedemo skrbno glejte, razbirajte, motrite, preiskujte. Vse to se nam dogaja na poti, ki naj jo hodimo, tako spodbuja papež Frančišek, s krepjostjo romarja – z veseljem.



Pri razumevanju sta nam lahko v pomoč dve ikoni: Marca Chagalla Izhod iz Egipta in ikona preroka Elija. Kot je Mojzes pomočil palico, predpoda križa, v slano vodo in je postala pitna, tako v našem življenju povsod, kamor je potopljen Kristusov križ, tisto postane pitno, Živeto. Opazujemo lahko ljudstvo, ki je pozorno ali pa tudi ne, na oblak, ki vodi njihovo potovanje. V spodbudo nam je drža poslušanja, nenehne pozornosti na oblak, simbol Božje navzočnosti, kdaj se bo zgodil premik.

Preroka Elija zasledimo v drugem poglavju z naslovom v pozorni čuječnosti. Elija je bil zelo goreč; ostro pravi – na mojo besedo ne bo dežja. Po daljšem času brez dežja se je zvil kot v maternici in molil; ko je sedmič poslal sluga, da pogleda na obzorju ali je že oblaček, ugleda majhen oblaček, velik kot moška dlan. Bil je uslišan. Znova bo deževalo.

Redovniki smo povabljeni, da vzamemo evangelij za naše vodilo. Da živimo Božji danes. Združeni pri pozornem opazovanju obzorja. Odprti za presenečenja. Ali slišimo rahlo šumljanje ljudi, ki v nas iščejo potrpežljive sopotnike, modre, ne nadzornike? Povabljeni smo, da živimo mistiko srečanja. Tudi s tistimi, kjer nam je težko. Da so naša srečanja – mogoča, prisrčna, iskrena. Poskušajmo se učiti poglobljene komunikacije. Varujmo se razdorov, obrekovanj.

Tako nam cerkveni dokument naniža, kje smo in kaj bi bilo bolje. Vaje, kako doseči napredek, pa moramo odkriti sami. Kako priti do idealov? Za začetek prepoznavajmo krhkost. In ne zastanimo na poti. Ohranimo korak. V iznajdljivosti, tudi v navidez nemogočem. Privzemimo slog majhnih, v skupnosti, ne sami. In se veselimo v odkrivanju odnosa s Kristusom, trpečim, umirajočim in vstalim.

s. Andreja Perc

Spomini na moj obisk v Sloveniji

Od 12. do 21. februarja je bila na obisku v Sloveniji provincialka ZDA center s. Rita Ann Bregenhorn. Ker pred vrhovnim kapitljem 2013 ni mogla obiskati kake druge province, je to želela po RVS v februarju. Iz Rima je prišla s s. Matejo Koršič, da bi obiskala naše skupnosti in videla naše življenje ter poslanstvo, seveda tudi deželo. Po vrnitvi nam je poslala svoje vtise z obiska.

Potem ko sem bila na Razširjenem vrhovnem svetu v Rimu, sem prišla v Slovenijo, da bi obiskala provinco in sestre. 10 dni, ki sem jih preživela v Sloveniji, so čudovita izkušnja, ki je ne bom pozabila. Tako zelo sem hvaležna za tople sprejem, ki sem ga bila deležna in srečna sem, da sem lahko srečala veliko mojih slovenskih sester.

Po več dni sem bila na obisku v skupnostih v Izoli, Ljubljani, pri Svetem Duhu, na hitro pa sem bila tudi v Mekinjah.

Ob spominih na moj obisk bom začela pri mojih sestrah. Te čudovite žene so šle skozi toliko preizkušenj. Zelo so trpele, ko so jim v



času komunističnega režima vzeli samostane in šole. Čutim, da so moje sestre žene močne vere in globokega veselja. Ko sem govorila z njimi in videla delo njihovih skupnosti, sem izvedela, da so se soočale z mnogimi preizkušnjami. Le-te so jih še okrepile v njihovem darovanju in jih navdale s čutom, kaj je v življenju resnično pomembno. Moje slovenske sestre so res žene globoke vere in vdane Angeline hčere.

Veselje in vitalnost, ki ju mlade sestre prinašajo v skupnosti, tako zelo osvežujeta. To, da vidiš veliko mladih sester skupaj, povezovanje

med njimi in s starejšimi sestrami, je čudovito. Name je napravilo močan vtis, ko sem jih videla, kako poučujejo verouk in vodijo duhovne vaje. Delo z dekleti, odkrivanje čuta za to, kdo so in pomoč, da v svetu uporabijo darove, ki jih imajo, je resnično Angelino delo. V tem je prihodnost slovenske province, in to svetle ter vesele prihodnosti!

Videla sem tudi, da imajo naše sestre rade naravo in lepo. Bodisi da so videle prve znake pomladi in drobne bele rožice po travnikih, lepoto polne lune v jasnem večeru, s snegom pokrite vrhove slovenskih

planin ali pa občudovale arhitektonske lepote različnih mest, v vsem so vidеле božjo ustvarjalno lepoto.

V veliko veselje mi je bilo odkrivanje, kako čudovito delo opravljajo pri katehezi v Izoli, v Ljubljani in pri Svetem Duhu. Sestre so dobro usposobljene za dobro versko vzgojo otrok in mladostnikov in svoje znanje posredujejo laikom, da se delo evangelizacije lahko nadaljuje. Čudovito je delo sester z mladimi na duhovnih vajah ali v delavnicah, kjer z njimi delijo vero. Hiši za duhovne vaje pri Svetem Duhu in v Mekinjah res veliko nudita Božjemu ljudstvu. Tu se kaže resnična ljubezen za širjenje evangelija, kakor nam to priporoča papež Frančišek. Kot učiteljici mi je zelo spregovorilo na srce, ko sem

videla zavzetost vzgojiteljic v vrtcu montessori in gledala te otroke, kako se učijo v toplem in ljubečem ozračju. Zelo mi je bil v veselje tudi dan, ki sem ga preživela na biotehnični šoli in odgovarjala na vprašanja mladostnikov o življenju v ZDA, vse od politike pa do tega, kaj mladi radi jedo.

Ko sem bila v različnih skupnostih, sem ugotovila, da so nekatere zadeve, s katerimi se soočamo v naši centralni provinci ZDA, podobne zadevam v Sloveniji. Na primer: kako starejšim sestram zagotoviti dobro oskrbo, vzdrževati stare in velike zgradbe, pripraviti se na prihodnje poslanstvo in poskrbeti, da bodo skupnosti primerne za sedanj način življenja. Za zaključek naj po-

vem, da je bil moj obisk v Sloveniji res čas veselja. Osvežil je moje misli in duha, ko sem gledala lepoto in kulturo te čudovite dežele. Ta izkušnja me je osebno obogatila, bolj se zavedam in sem ponosna na našo mednarodno dediščino uršulink Rimske unije.

s. Rita Ann Bregenhorn
Prevedla s. Mihaela Bizjak, osu





»Angelu Cerkve ... piši« (Raz 2-3)

Na svetopisemskih duhovnih vajah januarja letos v Hiši kruha smo se poglobljali v Janezovo Razodetje. Tako je želela biblična skupina, ki se je prijavila za duhovne vaje. Strah jih je bilo strašnih apokaliptičnih jezdecev in zveri in ognja in žvepla in vseh vrst grozot. Zadnji dan so odgrnili tančico s Svetega pisma na strani Razodetja in odšli domov s pismom, naslovljenim na vsakega od njih, ter z dragimi kamni iz jeruzalemskega obzidja, s sadom z drevesa življenja in listi za zdravilo.

Prvi večer smo si začeli pisati pismo s Patmosa, naslovljeno name. Saj je celotna Knjiga Razodetja v obliki pisma, od začetnih Janezovih pisem sedmim Cerkvam

do sklepnih pozdravov na koncu. Še prej pa nam v uvodnem videnju predstavi Sina človekovega v vsem njegovem sijaju in veličini kot duhovnika, kralja in eshatološkega sodnika. Pred to strašno veličino se videc zgrudi, toda on ga opogumi: »Ne boj se! Jaz sem Prvi in Zadnji in Živi. Bil sem mrtev, a glej, živim na veke vekov in imam ključke smrti in podzemlja« (Raz 1,17-18). Nato mu poveri nalogo, da napiše pisma sedmim maloazijskim cerkvenim skupnostim. To so Cerkve, ki so preživljale različne preizkušnje od strani rimskega imperija in bile v nevarnosti, da klonejo zdaj pred zapeljevanjem lahkotnega življenja zdaj pred grobim nasprotovanjem.

V nevarnosti je bila njihova zvestoba Kristusu in čistost njihovega življenja.

Zato jih Janez, cerkveni pastir, ki je dobro poznal tegobe in nevarnosti teh krščanskih skupnosti sredi poganskega sveta, v teh pismih in skozi vso nadaljnjo knjigo bodri, spodbuja, opominja, svari, roti, tolaži, kara in hvali. Ves živi za svoje preizkušene vernike, sam kaznovan z izgnanstvom zaradi izpovedovanja vere. V vsakem pismu je Jezus opisan s posameznim pridevkom iz uvodnega videnja (on, ki drži v svoji desnici sedem zvezd, ki ima oči kakor ognjen plamen itd.). Razlog za pisma se odkriva v osrednjem delu vsakega, kjer pohvali, kar je v skupnosti zdravega, opozori pa na njihove pomanjkljivosti, stranpoti, zablode in nevarnosti. Jim tudi zagrozi s kaznijo in to ob svojem skorajšnjem prihodu. Spodbuja jih, naj vzdržijo v zunanjih in notranjih preizkušnjah. Tistim, ki bodo zmagali, obljublja nagrado, ki vnaprej naznanja veličastno zadnje videnje (zmagovalcu bo dal jesti z drevesa življenja, ki je sredi raja, bo oblečen v bela oblačila itd.).

V posameznem pismu je nagovorjena vsa Cerkev. Nagovorjen/-a sem jaz. Da bodo spregovorila meni osebno, lahko storim, kar smo storili na duhovnih vajah: Iz vsakega pisma izberem Jezusov naslov, ki velja zame, opis mojih del, mojega sedanjega duhovnega stanja, mojih skušnjav in ovir v odnosu z Jezusom, k čemu naj se spreobrnem, kaj se lahko zgodi, če se ne, in kaj si želim, da mi Jezus podari kot nagrado. Iz tega sestavim pismo, naslovljeno meni. Čisto osebno pismo s Patmosa meni ...

Knjiga Razodetja ima veličastno vsebino, ki more kristjane sredi njim sovražnega sveta vedno znova krepiti k zvestobi in vztrajnosti, saj jim odstira resnični svet, ki je mnogo resničnejši od tega, kar se ponuja očem. Četudi se vse zaroti proti vernikom, Razodetje odpira vrata v tisti svet, v katerem je Bog že izročil Jagnjetu usodo sveta. Odvija se sicer boj med zmajem in ženo ter njenimi potomci, vendar je izid boja znan v veri vnaprej. Konec knjige ustreza veličastni resničnosti ob koncu sveta, ki bo večno slavje v bleščečem nebeškem Jeruzalemu.

s. Snežna Večko

»Druga zver ... je imela dva rogova, podobna jagnjetovim, govorila pa je kakor zmaj«

(prim. Raz 13,11)

Na sejo Odbora za delo, družino, socialne zadeve in invalide v Državnem zboru 10. februarja sem preprosto morala iti. Če hočem to izkustvo opisati, mi prihaja na misel Janezovo videnje v Razodetju 12–13. Tam se zmaj bojuje »proti preostalim iz nje-nega (ženinega) rodu, proti tistim, ki se ravna-jo po Božjih zapovedih in imajo Jezusovo pričevanje« (12,17). Zmaju pomagata zver iz morja, ki predstavlja brezbožne države, ter zver, ki na zunaj posnema jagnje, govori pa kakor zmaj. To so tisti znanstveniki, pisatelji, umetniki itd., ki s pomočjo kulture podpirajo tako državo, v bistvu pa delajo za zmaja.

Zagovorniki spornega zakona se osredotočajo samo na pravice odraslih, in to ene same skupine, ki se večinoma sploh ne istoveti z zahtevami homoseksualnih aktivistov. Aktivisti pa so zelo privilegirana manjšina. Njihove organizacije (LGBT) so od 2003 do 2015 dobile iz državnih sredstev 9.283.593 EUR, družinske organizacije pa malo manj kot 200.000 EUR. Toda na to dejstvo v soočanjih sploh ne reagirajo. In prav tako ne na pravice otrok.

V parlamentu za svetost družine



Takšnemu pristranskemu zboru sem spregovorila te besede:

Ali gre pri boju proti diskriminaciji in za enake pravice, katerega del je tudi predlog zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o zakonski zvezi in družinskih razmerjih, za pomoč miroljubnim in zapostavljenim državljanom s homoseksualno usmerjenostjo? Žal lahko vidimo, da gre pri vsem tem za eno in isto kulturno vojno, v kateri se interesi ozke skupine razglašajo za človekove pravice in se na njihov račun grobo posega v pravice množice ostalih. Tako se v državah, kjer je zakon o popolni izenačitvi homoseksualnih zvez s heteroseksualnimi, izvaja omejevanje svobode mišljenja, svobode izražanja, svobode glede vzgoje svojih otrok, pravice do ravnanja po svoji vesti, pravica do enake možnosti zaposlitve in pridobivanja javnih sredstev za projekte ne glede na svoje prepričanje, ter pravice otrok, da so, kjer je to možno, deležni ljubeče skrbi očeta in matere ali da ju vsaj poznajo.

S predlogom zakona o spremembah pa se v naši državi skuša zaobiti voljo državljanov, ki je bila izražena na referendumu 25. marca 2012. Lahko je prebrati načrtovan scenarij v predlogu izenačenja homoseksualnih parov s heteroseksualnimi v vsem razen v možnosti posvojitve otrok. S tem bi bila takoj očitna diskrimina-

cija homoseksualnih parov glede pravice do posvojitve otrok. In na pritožbo prizadetih bi jo ustavno sodišče nemudoma odpravilo z legalizacijo posvojitve, z vsemi oblikami umetnega oplojevanja in uporabe nadomestnih mater. Okrog tega pa se obračajo velike vsote denarja.

Homoseksualni aktivisti trdijo, da je odrekanje pravice do posvojitve otrok homoseksualnim parom diskriminacija. Ali imamo res same pravice? Moramo iz splošnega čuta spoštovanja vsakega človeka ne glede na njegove drugačne poglede in način življenja, konkretno drugačno spolno usmeritev, ogroziti pravice drugih, z enakim človeškim dostojanstvom? Konkretno pravice otrok kot najbolj dojemljivih in s tem ranljivih oseb? Tako kot nimam pravice kogar koli preganjati zaradi drugačnega načina življenja, imam pa dolžnost, da zavarujem sebe in druge, kadar ta način življenja ogroža mojo celovitost in celovitost drugih. Ni še narejenih veliko raziskav o učinkih vzgoje v heteroseksualni in teh v homoseksualni družini. Vendar dovolj, da je očitna razlika v prid vzgoji v družini z očetom in materjo, kljub poskusom zavajanja in ponarejanja podatkov. V naši državi še posebej, saj iz naših vodilnih medijev ne moremo zvedeti npr. za kazensko obsodbo enega

najvodilnejših evropskih homoseksualnih aktivistov, ki je obsojen za pedofilijo in druge spolne zlorabe oseb. Pa je uspel, da se homoseksualno združenje ILGA EU od 2001 naprej neposredno napaja iz denarnih skladov evropske komisije. Samo leta 2012 so dobili preko 1.017.055 EUR od EU davkoplačevalcev. Slovenska homoseksualna združenja pa so v zadnjih nekaj letih pridobila več kot 1.425.840,79 EUR. Kot primerjava – Svetopisemska družba Slovenije, ki jo sestavljajo vse krščanske skupnosti, za pred leti prijavljeni projekt celotedskega branja Svetega pisma s spremljajočimi kulturnimi dogodki ni dobila nobene podpore od MOL-a. Toliko o tem, kdo je pri nas manjšina in kdo privilegirana manjšina.

Če si ljudje s homoseksualnimi nagnjenji lahko življenje uredijo po svoje, so pa nekaj drugega njihove želje in zahteve, ko gre za tretjo osebo, konkretno otroka. Resnici na ljubo, otroci malo kje prejmejo idealno vzgojo, zlasti v problematični družini (homoseksualne so prikazane kot neproblematične?!). Ampak postavljati jih v še bolj rizične pogoje je veliko pomanjkanje ljubezni in sebičnosti s strani odraslih. In zdaj smo tisti, ki smo proti, ožigosani kot zaostali in reakcionarni. Kako se izkrivlja pomen besed! Dobiti otroka z umetno oploditvijo smatram za krivično – otrok bi bil prikrajšan za poznanje enega od svojih bioloških staršev, kar predstavlja za človeka, tudi v odrasli dobi, globoko travmo. Poleg tega je umetna oploditev nemoralna iz še več drugih razlogov. Življenje potrjuje, da ne more vsak dobiti in doseči vsega, kar si želi, čeprav ima morda pravico do tega, pa naj je katere koli spolne ali druge usmeritve. Marsikatera ovira do izpolnitve želje se da odpraviti, če pa moja želja ogroža pravice drugega, zlasti slabotnejšega, je nemoralno, da jo po vsej sili hočem doseči.

Homoseksualni pari bodo morali sprejeti dejstvo, da otrok ni predmet, ki ga lahko naročijo in dobijo, sam bo pa trpel zaradi posledic takega umetnega priklicanja v življenje. Nevarno se je igrati stvarnika, kajti če človek to počne, se spušča na področje, obrizgano s solzami in krvjo nemočnih in nedolžnih. Mislim na tisoče zavrženih zarodkov, ki so že človeška bitjeca. Mislim tudi na



nadomestne matere v ubožanih državah, kjer je že dovoljeno nadomestno materinstvo s komercialnim namenom. Od 45.000 EUR, ki jih mora par (hetero- ali homoseksualen) odšteti, da mu nadomestna mati v Rusiji donosi in rodi otroka, po moji slutnji mati dobi komaj kaj več kot drobiž in oblačila v času nosečnosti. Da o čustvenih travmah trganja od otroka, ki ga je nosila in rodila, sploh ne govorimo. Pravice manjšine vplivnih in premožnih homoseksualnih aktivistov zares gredo preko solz in tudi trupel. Le kje je njihov glas in denar takrat, ko nebo parajo kriki otrok in odraslih, prodani v delovno suženjstvo, prostitucijo, prisilno vojsko, mučenja v zaporih (tukaj me je predsednik prekinil, češ da je to zunaj konteksta, tako da kar sledi, nisem prebrala), beg iz domovine pred vojaškimi spopadi, potopljenih s čolnov, prenatrpanih z begunci ...? No, slovenska vlada se je s pozabo na potrditev očeta najbolj revnih, Pedra Opeko, za Nobelovo nagrado za mir res proslavila. Za pripravo zelo nedorečenega in veliko razjasnitev med seboj odvisnih zakonov v novem predlogu Zakona o zakonski zvezi in družinskih razmerjih pa ji ni škoda ne časa ne truda ne denarja slovenskih davkoplačevalcev.

S. Snežna Večko



Življenje v svetem mestu

Drage sestre, dragi prijatelji,

v našem Redu je stalna formacija sester pomembna stvar. Vanjo spada tudi t.i. probacija (lat. preizkušnja) oz. nekakšno sobotno leto, ki ga preživimo sedem mesecev v Rimu, v naši vrhovni hiši. Letos je skupina zelo velika, kar 18 nas je, in to je velik izziv za eno samo voditeljico. A ker smo že „velike“ in odrasle uršulinke, s pomočjo Svetega Duha in mnogih izkušenj, pogumno krmarimo med bogastvom in čermi skupnega življenja, v mednarodni skupnosti. V skupini smo kar štiri Slovenke: Zorica, Andreja, Sabina in Meta.

s. Zorica Blagotinšek pravi takole:

Probacije sem se zelo veselila in doživljala hvaležnost že vnaprej za vse, kar bom prejemale v tem času, da bi mogla bolje odgovarjati na božjo ljubezen in klic, kot uršulinca danes.

V Rim »sem se vrnila« v hvaležnem spominjanju treh let, ki sem jih živela kot študentka na Salesiani. V času 30-dnevni duhovni vaji od 8. januarja do 8. februarja 2015, od godu Gospe brze pomoči, ki jo posebej častijo v Slavonskem Brodu, pa do godu sv. Bakhite, je bil čas pronicljive milosti. Gospa brze pomoči in sv. Bakhita pa sta ostali v ožjem krogu priprošnjic. Če se ozrem nazaj na duhovne vaje, bi jih z eno besedo opisala: »Kamorkoli ...« z malo več besedami dodala... »tvo-

je ljudstvo bo moje ljudstvo...« (prim. Rutina knjiga 1, 16) ali z besedama: poljub miru. Mnogo božje nežnosti, sočutja in usmiljenja je okusilo srce, veselila sem se pridruženosti Jezusu v Njegovem poslanstvu, veliko časa me je Duh zadržal v molitvi ob zadnji večerji, molitev ob odlomkih Jezusovega trpljenja je bila skoraj brez besed, presenetila me je lepota in moč Vstalega. Pogled se z Vstalim usmerja v obraze in srca iz Slovenije in Avstrije. Hvala za molitev zame, ki jo zelo močno čutim!

s. Sabina Vakselj vam sporoča, da »je naša probacija obarvana tudi z romanji in študijem. Kmalu po vrnitvi iz mesečnih duhovnih vaj, smo se za tri dni podale v Umbrijo, v mesto Assisi, kjer smo okušale in doživljale živo navzočnost sv. Frančiška in sv. Klare. Srečevale smo se z Gospodom, ko smo hodile po njunih poteh, molile, premišljevale in konkretno, preko čudovitih naravnih lepote okušale veličino Njega, ki je vse ustvaril.

Z bogato duhovno izkušnjo smo se, po vrnitvi v Rim, za nekaj dni potopile v okrožnico, Evangelij veselja, papeža Frančiška. Razmišljale smo, si podeljevale svoje izkušnje in se pogovarjale, kaj lahko me, kot uršulinke, naredimo za uboge danes; tudi tukaj, kjer se z njimi srečujemo vsak dan, na ulicah Rima.

Imele smo tudi možnost, da smo si v dveh skupinah ogledale vatikanske vrtove. Pred ogledom smo se na kratko srečale s kardinalom Rodetom, potem pa se pod

vodstvom g. Mateja Pavliča podale na sprehod po stazah vrtov. To smo uresničile na željo nekaterih sester, ki prihajajo izven Evrope, in so prvič, morda pa tudi zadnjič v Rimu. Za „desert“ pa smo lahko za nekaj minut videle papeža Frančiška, ko je šel iz doma sv. Marte, ne da bi ga pri tem obkrožala množica ljudi.

V tednu, ki je za nami, smo se poglobljale v četrti evangelij – evangelij apostola Janeza; učenca, ki ga je Jezus posebej ljubil. S. Margaret Eason, DJM, iz Anglije, nas je s Svetim pismom, besedo in simboli čudovito popeljala v duhovni svet, kot ga je zapisal apostol Janez. Pa tudi same smo pri tem ustvarjalno sodelovale, saj smo vsak dan morale pripraviti simbol, ki smo si ga naslednji dan podelile. Res, Bog nagovarja osebno, vsakega na njemu lasten način. In preseneča.

In kaj nas še čaka? V bližnji prihodnosti bomo imele predstavitev provinc, iz katerih prihajamo. Konec meseca pa se nam pridružijo probanistke iz Indonezije. Dva meseca bomo preživele skupaj, se bogatile in... nadaljevanje prihodnjič«.



Dober dan!

Moje ime je s. Grete. Jaz sem iz Avstrije, in sicer s Koroške. Rojena sem v Celovcu. Stara sem 28 let.

Moji starši in moji dve sestri tudi živijo v Celovcu. Jaz sem najmlajša v naši družini. Moj dedek je bil iz Maribora, ampak žal njegovi otroci nikoli niso govorili slovensko in zato tudi mi ne znamo.

Po poklicu sem bila prodajalka in sem devet let delala v Sparu. Potem sem leta 2010 šla v uršulinski samostan.

Po enem letu in pol-bivanja v Celovcu; sem šla za dve leti v noviciat v Rim. Enajstega oktobra 2014 sem imela skupaj s sestro Majo moje prve zaobljube v Rimu. To je bil blagoslovljen in lep dan, nato pa sem šla nazaj v Avstrijo za en mesec.

Trinajstega novembra sem prišla v Slovenijo, da se bom učila slovensko in tudi da lahko nadaljujem z redovno formacijo.



Pričakujem, da bom v Sloveniji še do septembra in to me veseli, ker mi je všeč tukaj. Ampak tudi ko bom šla nazaj, bomo povezani in bom pogosto prišla na obisk. Ker bo Avstrija postala del slovenske province. To je pravzaprav razlog, da sem se naučila slovenščine.

Upam, da bom do takrat znala še boljše govoriti slovensko.

s. Grete Traufsnig



Zdaj živim v našem samostanu v Ljubljani, v juvenatu.

Ko sem prišla, sem bila zelo hvaležna, da sem veliko sester iz skupnosti srečala že v Rimu. Zdaj se predvsem učim slovensko. Vsak teden od ponedeljka do četrtega imam tečaj slovenščine in enkrat na teden pomagam v jasliah. Na tečaju nas je 45 študentov iz 18 različnih držav.

Čeprav je tečaj slovenščine zelo dober, je slovenščina zame zelo težka.

Poleg tega sem se pripravljala na maturo. Ko bom prišla nazaj v Avstrijo, bom lahko študirala socialno delo.

Občasno sem pomagala v Avstriji v dnevnem centru z brezdomci in res mi je všeč, da se z njimi lahko pogovarjam tudi nemško ali angleško.

Tudi tukaj grem včasih v dnevni center Vincencij.



Pred šestimi leti, ko se je men-geška župnija pripravljala na novo mašo Tineta Skoka, je s. Evgenija svojo življenjsko pot opisala takole:

»Moj spomin o duhovnem poklicu sega v moje dvanajsto leto ... Vsa naša desetčlanska družina je bila leta 1941 izseljena v Srbijo v Smederevsko Palanko. Tu smo se po daljšem iskanju stanovanja naselili v hišici poleg kmetijske šole. Stanovanje je bilo samo iz dveh prostorov, veža za kuhinjo in ena soba za vse ostalo. Kljub težkim razmeram in pomanjkanju najosnovnejšega za življenje smo, hvala Bogu, vsi ostali zdravi, razen starega ata, ki je zbolel za malarijo. Dvakrat so nam kot talca odpeljali ata, ki pa se je po naših zaupnih molitvah obakrat srečno vrnil med nas. Bili smo močno povezani med seboj v molitvi in medsebojni pomoči.

Dobro se spominjam doživetja, ki me je zaznamovalo za vse življenje. Tu sem kot dvanajstletna močno začutila, da me ima Jezus rad in da me vabi – kolikor sem takrat razumela – naj hodim za Njim. To spoznanje se je stopnjevalo.

Naša družina se je že v Srbiji vsa posvetila Presvetemu Srcu Jezusovemu. Prišel je duhovnik, ki je imel skrb za izseljence, in opravil obred posvetitve. Tudi najmlajšega brata, ki je bil rojen tri mesece po našem prihodu v izgnanstvo, je krstil v našem stanovanju; to je bil g. Jože Škorjanc, poznejši župnik v Slovenj Gradcu. Občasno je za duhovno oskrbo iz Beograda prihajal tudi g. Janez Jenko, poznejši škof v Kopru, in za nas imel verouk.

Pri nas je bila prisotna redna skupna jutranja in večerna molitev, prav tako pred jedjo in po jedi. V redno molitev je bila vključena velika prošnja za našo srečno vrnitev, po vrnitvi tudi dolgo časa v zahvalo. Leta 1945,

**S. Evgenija se je rodila
24. marca 1930
v Mengšu, v družini je
bilo osem otrok,
v zadnjih dneh bolezni
so se od nje lahko
poslovlili še trije bratje:
Janez, France in Stane.**



po končani vojni, smo se, hvala Bogu, v juliju po štirih letih in štirih dneh vsi srečno vrnili v izpraznjeni dom.

Po vrnitvi se je v meni zbudila želja po samostanu. Božji klic se je vedno bolj stopnjeval. Kako se bo to uresničilo, še nisem vedela. Ker je bil dom izpraznjen, je ata moral v službo, z mamo sva ostali doma, imeli smo še polje in je bilo to potrebno. Vsi bratje in sestra pa so šli v šolo. V Srbiji ni bilo možnosti, ker nismo imeli potrebne obleke, obutve, pa tudi drugih za šolo potrebnih stvari ni bilo. Zaradi pomanjkanja sva hodila v šolo samo s starejšim bratom.

Ko sem se bližala polnoletnosti in bolj razmišljala o svoji skriti želji, sem se v dvaindvajsetem letu popolnoma izročila Gospodu. To je bil najsrečnejši dan v mojem življenju. Eno leto po moji odločitvi so me povabili v župnišče. Sedem let sem prihajala vsako nedeljo in nekoliko pomagala gospodinji. Med tem časom me je Jezus vedno znova nagovarjal, naj uresničim njegov klic. Ko so moji bratje in sestra prišli do poklica in ata do pokojnine, je v meni ponovno močno zaživela želja



po samostanu. Začutila sem, da je prišel čas. Ko sem to željo hotela uresničiti, sem globoko doživela Gospodov dotik in Njegovo delovanje v meni. Pri tem mi je bil v oporo g. župnik. Po tem doživetju in preizkušnjah, ki so sledile, sem bila pripravljena, pa čeprav močno navezana na dom in svoje drage domače, vse zapustiti in iti za Njim. In to se je uresničilo.

Vstopila sem v redovno skupnost uršulink pri Svetem Duhu, blizu Škofje Loke. V februarju 1964 sem bila sprejeta v kandidaturo, v aprilu so me poslali v postulat v Varaždin in v oktobru sem bila sprejeta v noviciat; vse je bilo v istem letu. Po dveletnem noviciatu so me poslali v Zagreb v juvenat v študijsko hišo, da se pripravim na katehezo. Po petih letih in pol sem se vrnila v Slovenijo in bila še v istem mesecu poslana v apostolat – poučevanje verouka. To dolžnost sem z velikim veseljem sprejela in še z večjim izvrševala 37 let brez prekinitve in to v raznih župnijah na Gorenjskem in na Primorskem.«

Naj dodamo še nekaj okvirnih podatkov. Prve zaobljube je imela 21. oktobra 1966, če upoštevamo že njeno

osebno podaritev Bogu pri 22 letih, je Bogu podarila 62 let življenja. Katehistinja, včasih tudi zborovodkinja, je bila v naslednjih župnijah: Stara Loka (23 let), Sveti Duh (14 let), Žabnica (7 let), Suha (3 leta), Deskle, Gorenje Polje, Kanal ob Soči, Kranj Šmartin (2 leti), Lučine (1 leto), občasno v Škofji Loki in Železnikih. Za predano in prizadevno katehetsko delo v župniji Stara Loka je leta 2005 prejela nadškofijsko priznanje in zahvalo.

V skupnosti je bila s. Evgenija v določenih obdobjih hišna svetovalka in dolgoletna tajnica, v zadnjem času zakristanka. Rada je delala lepe prtičke in skrbela za pisanje voščil v imenu skupnosti.

Tako kot je bila s. Evgenija katehistinja, prenašalka vere na druge, velik del svojega življenja, je bila pričevalka vere tudi v boleznih in zadnjih dneh življenja, ki so od nje zahtevali pogum in predanost, ki se lahko pojavi zaradi globoke ljubezni in zaupanja.

Tisti, ki smo živeli z njo, vemo, da je bila včasih s svojo natančnostjo in upoštevanjem pravil zahtevna. Do sebe in do drugih. Vedeli smo, da o sebi in o osebnih stvareh, kot je bolezen, nerada govori. Zato je bila tudi preizkušnja boleznih zanjo toliko večja.

Operacije je bilo strah, a se je nanjo podala z vsem pogumom, ki ga je premogla in s tistim, ki ga je prejela po Božji milosti. Ko se je vrnila, smo jo spodbujale k vsemu, kar smo si predstavljale, da bi jo lahko okrepilo – od hrane, hoje, molitve, telovadbe, ročnih del in branja naprej. A ni in ni bilo več prave moči življenja v njej. Bolezen je bila drugačna, kot smo mislili. Bil je trenutek, ko se nas je že lotevala stiska, kako se bo vse skupaj razvilo.

Ko je bila zadnjič pri sv. maši v samostanski kapeli, se je začelo obračati. Drgetala je, ko smo jo po obhajilu pospremili, s postanki je komaj prišla do sobe. To je bila tudi notranja prelomnica. Naslednji dan mi je mirno in pomenljivo rekla: »Veš, kmalu bom umrla.« Nisem ji mogla ugovarjati, potrditi pa tudi ne. A kot smo lahko opazile, se je zanjo začelo obdobje mirne predanosti. Z veseljem je sprejela zadnje zakramente, pričakala obiske bratov in domačih, kjer se je izkazala globoka družinska povezanost.

Sestre smo ji stale ob strani, jo negovale in ob njej molile, se učile skupaj z njo sprejemati Božjo voljo. Biti ob njej je za nas pomenilo globoko duhovno vajo. Bilo je ganljivo in lepo, ko smo bile priče sestrskim prošnjam za odpuščanje in priprošnjam za molitev, ko bo v nebesih. Bilo nam je težko, ko so se pojavljale bolečine ali ko smo morale me same sprejeti, da ne more več jesti in piti. Zaupale smo, da Gospod dobro ve, kdaj bo tisti čas, ko se Ljubljeni in ljubljena srečata.

Tako smo tudi zadnje jutro, potem ko smo jo spremljale skozi večji del noči in jutro, precenile, da jo lahko pustimo in gremo vse k maši. Ko je predstojnica po končani maši povabila br. Jožkota, naj stopi k njej in ji še podeli blagoslov, je bila presenečena, ko je našla s. Evgenijo čisto pri miru. V času, ko se je Gospod daroval zanjo in za ta svet, ko smo jo mnoge sestre izročale Gospodu, sta se srečala.

Hvaležne smo, da smo ob njej doživele poglobljen advent, tako resnično pričakovanje Gospoda. Kairos njenega srečanja z Gospodom nam je oznanilo, da Gospod resnično pozna in ljubi svoje.

Naj za konec z mize njenega življenja pobereмо še štiri drobtinice, ki bi jih bilo škoda izgubiti.

Najprej anekdota. Sestra je prišla k njej v sobo in jo vprašala, če ji lahko malo prezrači sobo. Prikimala je. Sestra odpre okno, svež in hladen zrak je polnil sobo, kmalu se oglasi s. Evgenija: »A nima vsaka svoje sobe, da bi jo zračila?«

Druga je kulinarčna. Če želite ohranjati spomin nanjo tudi otipljivo, vam predlagamo vinski šato – z dobrim rdečim vinom. To je bila njena zadnja priljubljena hrana. Lahko bi ga jedla vsak dan.

Ta je Božja ljubeča in hudomušna. Prav tisti teden, ko je s. Evgenija umrla, so bili v Hiši kruha na duhovnih vajah slovenski škofje. Ko smo imele večernice v grajski kapeli, so ravno mimo njene krste v spodnjo kapelo začeli hoditi vsi škofje na njihovo molitev. Kaj takega si ne bi mogla zamišljati nikoli v življenju – da jo bodo prišli pokropiti vsi slovenski škofje! Kar vidim jo, kako se smeji Božji pozornosti, saj je pastirje v življenju zelo cenila.



Ta je pa zlata. Njen miren odhod v svetem času evharistije naj ostane kot zlat spomin, napovedana krona ljubezni, ki ji jo je in ji jo bo na koncu poti podelil Gospod, kot verujemo po besedah sv. Angele.

Veselimo se z njo in se naslonimo na njeno ljubezen, ki jo je Gospod sprejel odprtih rok, da še nas, po Božjem usmiljenju, pričaka v nebesih.

sestre iz svetoduške skupnosti



Leto posvečenega življenja

(utrinki iz župnijskega lista)

O čemer koli se že pogovarjamo, obstajata vsaj dva vidika te zadeve – lahko se o njej pogovarjamo 'od zunaj', kot opazovalci, ali pa 'od znotraj', kot izvajalci. O športu se lahko pogovarjamo kot poznavalci ali navdušeni gledalci, lahko pa se z njim ukvarjamo in zato iz prve roke, iz osebne izkušnje vemo, npr. kak napor pomeni teči za žogo 90 minut.

O Bogu posvečenem življenju bo večina razmišljala kot opazovalci – bolj ali manj navdušeni, sama pa vam o njem lahko pišem iz prve roke, saj sem redovnica. Upam, da mi bo uspelo najti način, da bi nas (kot gledalci) lahko razumeli. V pomoč še ena športna primerjava.

V božičnih praznikih sem bila doma na obisku. Z nečaki smo metali žogo za ameriški nogomet. Ni mi šlo.

Vzključila sem: »Ko bi mi kdo dal navodila za metanje 'od znotraj'!« Potrebovala sem opis, kaj občutiš, ko pravilno primeš žogo in jo zasukaš v metu. Tudi smučanja z zarezno tehniko sem se lažje naučila, ko so mi povedali, da moram stati na široko kot za počepe.

Tako si želim, da bi v letu posvečenega življenja po kapljicah predstavili bistveno o našem življenju, malo 'od zunaj', malo pa 'od znotraj', da bi nas bolje spoznali in razumeli, saj živimo kot dar drug za drugega.

O redovni obleki

Redovniki in redovnice nosimo redovno obleko (o izjemah kdaj drugič). To je zunanje znamenje, da smo posvečeni Bogu. Spomnim se, kako sem kot dijakinja

srečala redovnico na ulici v Ljubljani. To je bilo zame tih spodbuda: »Očitno Bog res je, ona veruje vanj.« Čeprav je nisem videla nikoli prej, se mi je zdelo, da se pozna – samo zato, ker sva obe verovali v Boga.

Redovniki in redovnice smo kašipot, živimo preoško. Postali smo znamenje, ki spominja na nebesa, ko bomo po Božjem usmiljenju v največji meri deležni Božje ljubezni in zato srečni. Do takrat pa dejstvo, da redovništvo sploh obstaja, priča o tem, da Bog človeka lahko premakne, da mu je zelo privlačen in tako pomemben, da mu lahko da samega sebe za vedno.

Za nekatere je odločitev 'zapustiti vse in iti za Kristusom' nerazumljiva, saj se zdi nelogična. In tudi je. Osrečujoče redovništvo je možno le, ker se zgodi nekaj nadnaravnega. 'Bog je na delu' v tej osebi s posebno milostjo, s posebnim darom Božje ljubezni.

Zatorej – ko vidite naslednjič redovnika ali redovnico, se spomnite, da Bog je in nas ljubi!

Redovna obleka in človekova notranjost

Za redovnike in redovnice velja prav tako kot za vsakogar, da obleka (še) ne naredi človeka. Redovna obleka je znamenje, a smiselno znamenje postane zaradi življenja tistega/tiste, ki jo nosi. Torej še beseda o 'notranjosti' v povezavi z obleko.

Sama redovno obleko doživljam na tri načine. Obleka mi je *spomin* na to, kar sem obljubila – vsako jutro znova 'oblečem' svoje obljube, se simbolno znova podpišem, da želim živeti zaobljube pokorščine, čistosti in uboštv. Drug način je, da mi redovna obleka prinaša izziv – ne da mi, da bi se skrila in ne bila več Bogu posvečena. Dela me vidno drugim. Seveda jo lahko zamenjam s civilno, a govorim o svobodno sprejeti odločitvi in moji identiteti, zato mi je v spodbudo, izziv – posebej takrat, ko ni lahko. Obleči redovno obleko v težkih časih doživljam kot napetost duha, ki mi pomaga, da poiščem Božje obličje (čtudi kdaj začasno bežim pred Njim). Tretji način je način *ponižnosti*. Zdaj sem se že navadila, da obstajajo različni odzivi ljudi na redovno obleko – od spoštljivih do odklonilnih. To me uči, da v redovništvu ne gre zame, pač pa da sem Njegova, da gre za Boga.

Nekaj utrinkov iz zgodovine

Najstarejši samostan na Slovenskem je cistercijanski v Stični. Graditi so ga začeli avstrijski menihi leta 1132, tri leta kasneje se je v njem začelo redno meniško življenje. Ostali stari samostani – benediktinski v Gornjem Gradu (1140–1473) ter kartuzijanska v Žičah (1160–1782) in Jurkloštru (1173–1595) ne delujejo več.

V prvi polovici 15. stoletja je v samostanu v Stični nastal tako imenovani Stiški rokopis. Gre za krajša verska besedila v slovenskem jeziku. V njem je tudi krajši slovensko-latinski slovarček. Rokopis, ki ga danes hrani Narodna in univerzitetna knjižnica, sodi med najpomembnejša srednjeveška besedila v slovenščini.

Po številu samostanov in redovnikov so bili kapucini v 18. stoletju najštevilčnejša redovna skupnost na Slovenskem. S pridiganjem in prirejanjem pasijonskih procesij so skušali skrivnost Kristusovega trpljenja približati vernikom. Škofjeloški pasijon (1713) predstavlja najstarejše ohranjeno dramsko delo v slovenščini in najstarejšo ohranjeno evropsko režijsko knjigo, edino iz baročnega obdobja.

V Ljubljani so se jezuiti za stalno naselili leta 1597 in takoj začeli graditi kolegij – šolo. V ta namen so dobili dohodke od razpuščene pleterske kartuzije in cerkev svetega Jakoba na današnjem Levstikovem trgu. Kolegij je leta 1602 začel služiti svojemu namenu, do leta 1615 je bila dograjena tudi cerkev. Sredi 17. stoletja se je v njem šolalo okrog 700 otrok, v začetku 18. stoletja pa že nad 900. Ta dejavnost pomeni začetek visokošolskega študija v Ljubljani, saj so bila v njegovem učnem načrtu od leta 1619 dalje nekatera predavanja, ki sodijo na univerzo.

22. april 1702: Na bregu Ljubljani se izkrca pet uršulink goriškega samostana, da bi v Ljubljani ustanovile novo skupnost. Glavni pobudnik za njihov prihod in ustanovitelj uršulinskega samostana je Jakob pl. Schellenburg s svojo ženo Ano Katarino. 2. julij 1703: Uršulinke najamejo hišo tedanjega župana Gabrijela Eden Edenburga na kraju, kjer je danes glavna pošta. Tam na ta dan odprejo prvo javno šolo za žensko mladino v Ljubljani.

Pripravila s. Marjeta Pija Cevc

Sv. Angela in živo občestvo

3. del

Vobčestvo nas združuje Sveti Duh, središče občestva, skupnosti pa je Jezus Kristus, ne katera druga oseba. Angela nam je to zelo živo pokazala: nikoli ni bila ona v središču, ne v času zemeljskega življenja, ne kasneje. Svoje hčere je vedno usmerjala h Kristusu. Konkretizacijo, uresničitev občestva po vzoru Svete Trojice v nam dostopnih, vsakdanjih, čisto navadnih življenjskih okoliščinah nam v svojem zemeljskem življenju razodeva človek Jezus Kristus. Pa ne le razodeva – vabi nas, da ga posnemamo, da stopimo na pot za njim, daje nam potrebna sredstva, kajti on je resnica, ki vodi v življenje pravega in popolnega občestva. Angela neprestano usmerja naš pogled na Jezusa ter čisto preprosto pove, kako naj njegovo ravnanje odseva v našem ravnanju: videti drugega, pozabiti nase, dati prednost drugemu:



»Učite se od mene, ker sem krotak in iz srca ponižen« Mt 11,28, ali Pavel v Flp 2, 1–5: »Če torej premore kaj opominjanje v Kristusu, če kaj spodbujanje iz ljubezni, če kaj občestvo Duha, če kaj sočustvovanje in usmiljenje, *dopolnite moje veselje s tem, da ste istih misli in iste ljubezni, ene duše in enega mišljenja. Ne delajte ničesar iz prepirljivosti in ne iz praznega slavohlepja, ampak imejte v ponižnosti drug drugega za boljšega od sebe. Naj nobeden ne gleda samo nase, temveč tudi na druge. To mislite v sebi, kar je tudi v Kristusu Jezusu.*« Angela je bila vsa prežeta z Božjo besedo in ta je kakor močna luč usmerjala in prežarjala vse njene misli, besede, dejanja. Bila je žena blagrov. Graditi živo občestvo pomeni živeti blagre.

Vrednote in protivrednote, ki se pojavljajo v našem času, v kulturnem okolju, v katerem živimo,

pritiskajo tudi na vrata redovne skupnosti, ki je s tem postavljena pred izbiro: ali je kot živo občestvo evangeljski kvas v družbi, oznanja veselo oznanilo, prinaša Jezusa Kristusa ali pa podleže zunanjim pritiskom, preprosto zato, ker se je izenačila s svetom (BŽ 1 b).

Oživljajoča navzočnost Svetega Duha uresničuje edinstvo občestva, ki ima svoj prvi vzor in povezovalni dinamizem v življenju (edinosti) enosti oseb Svete Trojice. Za to edinstvo je prosil Kristus: »Da bodo vsi eno, kakor si ti, Oče, v meni in jaz v tebi« (Jn 17,21). Za tisto edinstvo, ki je bila od vsega začetka značilna za občestvo Kristusovih učencev, ki so bili »kakor eno srce in ena duša« (Apd 4,32). Ali smo začutile ob teh besedilih utrip Angelinega srca in njene besede kot odmev na svetopisemsko besedo? Ko je svoje spise začela in končala s Sveto Trojico, je s tem tudi povedala, da je Sveta Trojica edini zgled pravega, resničnega in popolnega občestva za njene hčere. Oče, Sin in Sveti Duh so eno; vendar pa je vsaka od treh oseba zase. Občestvenost ne zabriše naših raznolikosti, ampak omogoča, da živimo edinstvo v različnosti.

V evangeliju beremo, kako Jezus vpraša množico: »Kako naj ponazorimo Božje kraljestvo in s kakšno priliko naj ga predstavimo? *Takšno je kot gorčično zrno, ki je takrat, ko se vseje v zemljo, manjše od vseh semen na zemlji. Ko pa je vsejano, raste in postane večje od vseh zelišč in naredi velike veje, tako da morejo ptice neba gnezdit v njegovi sencu.*« (Mr 4, 30–31). Uporabimo to priliko: živo občestvo je med nami kakor gorčično zrno – majhno, nezatno. Od kod dobiva moč za rast? Iz evharistične daritve. Poudarjena je beseda *daritev*. Rast v novo življenje predpostavlja umiranje semena, umiranje vsega starega. To pa se dogaja v trpljenju. Vse, kar ima resnično vrednost, kar je dragoceno, večno, je porojeno iz žrtve, iz darovanja. Tako je tudi z življenjem občestva. Ni druge poti za njegovo rast, zorenje in prinašanje sadu kot je veselo, požrtvovalno darovanje vsakega člana občestva. Za to pa je potreben čas, potrebna je potrpežljivost, kakor pravi pismo Hebrejcem, da bomo izpolnili Božjo voljo in dosegli obljubljeni dobrine (prim. 10, 36).

Vež našega skupnega življenja, vir naše edinstvo in občestvenosti je, kakor pravijo naše Konstitucije, evha-

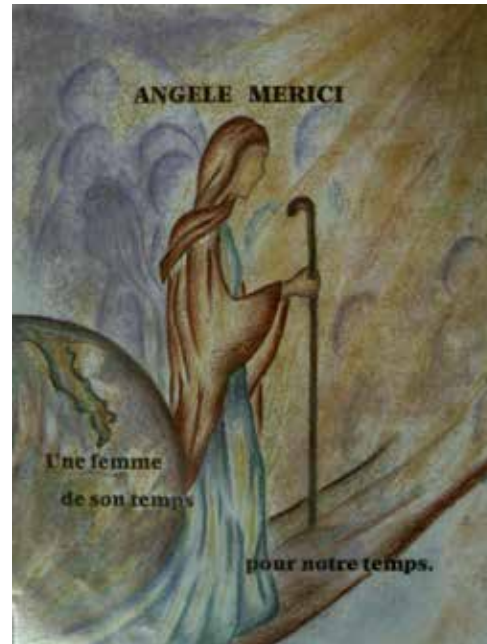
ristična daritev. Evharistija je središče našega življenja. Sveti Duh ima v njej **posvečevalno** in **združevalno** vlogo. Spomnimo se tega, kar vsak dan slišimo pri maši, pa nismo na to njegovo odločilno delovanje vedno pozorni. **V središču je Jezus Kristus, deluje Sveti Duh, vse pa je za nas, v slavo Božjemu veličastvu.**

V drugi evharistični molitvi je rečeno: »**Naj nas Sveti Duh po prejemu Kristusovega telesa in krvi združi, da bomo vsi eno.**«

V tretji: »**Z močjo Svetega Duha vse oživljaš in posvečuješ. V vseh časih zbiraš svoje ljudstvo, da daruje tvojemu imenu čisto daritev... Ponižno prosimo, da po Svetem Duhu milostno posvetiš te darove, naj postanejo telo in kri našega Gospoda Jezusa Kristusa ... **Napolni nas s Svetim Duhom, da bomo eno telo in en duh v Kristusu, ko se hranimo z njegovim telesom in njegovo krvjo.****«

V četrti: »**Jezus je svojim vernim kot prvi dar poslal Svetega Duha, da bi ne živeli več sebi, temveč njemu, ki je za nas umrl in vstal ... Sveti Duh naj njegovo delo na svetu dovrši in vse posvečenje dopolni ... Vse, ki bodo deležni istega kruha in keliha, naj Sveti Duh združi v eno telo, da postanejo živa daritev v Kristusu, v hvalo tvojemu veličastvu.**« Povabim, da same vzamete še druge evharistične molitve in jih pogledate pod tem vidikom.

Evharistična daritev se nadaljuje v našem vsakdanjem življenju in delu. Anselm Grün pravi, da je pogosto težje uresničiti žrtev predanosti na oltarju našega vsakdanjika, naših vsakdanjih konfliktov in razočaranj, kot pa jo praznovati v katedrali med prazničnimi spevi. Kot da nad svojim delom, nad svojimi pogovori, nad svojo pisalno mizo, nad svojim gospodinjenjem izgovarjajo besede spremenjenja (epikleze), ki so bile sicer izgovorene v evharistiji nad kruhom in vinom: Pošlji svojega Duha nad te darove in jih posveti ... Sveti Duh, ki je kruh in vino spremenil v Jezusovo Telo in Kri, spreminja tudi njihov vsakdanjik ... V vsem srečujejo Kristusa. Spremenjenje našega vsakdanjika prek evharistije zahteva askezo, drugačno komunikacijo s stvarmi, z ljudmi, s stvarstvom. Enako spoštovanje, s kakršnim smo sprejeli Kristusa v obhajilu, izkazujemo potem ljudem, ki jih



srečujemo, pravi Anselm Grün (prim. Obhajanje evharistije, 71–72). Besede o drugačnem obnašanju do človeka in vsega stvarstva nas vračajo na začetek, k tisti harmoniji, k popolnemu občestvu, ki je bilo temelj sreče na začetku stvarjenja – in k temu vodi pot vsakodnevne prizadevanja tudi nas.

Zdaj smo še na poti k temu cilju. Kako naj iz skupnosti prehajamo v občestvo? To ni delo enega postnega časa, ko si še bolj zavzeto prizadevamo, da v življenju na duhovnem področju ruvamo in sadimo, obrezujemo in omogočamo rast, tudi ni samo čas formacije; to prizadevanje ne pozna posameznih obdobij, ne počitnic ali tistega občutka, ki ga imaš po opravljenem izpitu in dokončanem šolanju, ko si oddahneš ... To je pot, ki doseže svoj cilj šele pred Božjim prestolom, v objemu Svete Trojice. Pot do pristnega občestva se začne v mojem, v tvojem srcu. Prizadevanje za rast skupnosti v moči Svetega Duha prek vsakodnevne življenjske evharistije nas vodi k živemu občestvu v edinosti s Kristusom, v slavo Boga Očeta.

Konstitucije pravijo, da je naša redovna skupnost na poseben način poklicana, da se vključi v ljubezenski odnos občestva Očeta, Sina in Svetega Duha, da odgovarja na ta klic, da neprestano raste, se prečiščuje, zori za resnično občestvo. Temu idealu se posamezne skupnosti bolj ali manj približujejo, popolno občestvo pa bomo dosegli takrat, ko bomo vsi skupaj pred Božjim in Jagnjetovim prestolom ogrnjeni v bela oblačila in s palmami v rokah peli novo pesem (prim Raz 7,9), ko bo na naših čelih napisano ime Jagnjeta in njegovega Očeta (Raz 14, 1).

s. Jasna Kogoj

Dijaški dom Bežigrad

1. Kako to, da te je pot zanesla v DDB?

Želela sem opraviti strokovni izpit in ker je pogoj za pristop opravljeno pripravništvo, sem se podala na pot iskanja dijaškega doma, kjer bi ga lahko opravljala. Sprva sem želela, da bi bilo to v kakšnem katoliškem dijaškem domu, vendar Ministrstvo ne dovoljuje opravljanja pripravništva v zasebnih domovih, tako da me je pot zanesla v DDB.

2. Kako je minil tvoj prvi dan?

Hm ... V meni je bila precejšnja mera strahu pred tem, kako me bodo dijaki in zaposleni sprejeli kot sestro (nosila sem redovno obleko). Pravzaprav se prvega dne ne spominjam dosti. Vem, da sem spoznala nekatere sodelavce in mnogo dijakov.

3. Kako si doživela mlade v DDB?

Kot **dobre in prijetne, razigrane** (eden od dijakov iz skupine, ki je zvečer odhajal v sobo, me je navihano pogledal in rekel: »Lahko noč, vzgojiteljica nuna.«),

odkrite (dijakinje so mi na primer rekle: »Vzgojiteljica, saj bi še vse šlo, samo če ne bi imeli vsak dan isto krilo ☺.«),

neposredne (vstopim v sobo in z eno od deklet se odvijte naslednji pogovor: »Vzgojiteljica, cimre so mi rekle,

S. Anja je opravljala pripravništvo v Dijaškem domu Bežigrad (v nadaljevanju DDB) od marca do decembra 2014.

da si ti nuna. A je to res?» »Res je.« »A t'ko really, really nuna? Taka, ki živi v samostanu?« »Ja.« »Svetovno!«,

v **iskanju lastne identitete**, malo **uporniške** in v tem vztrajne (neverjetno, kako se jim da vsakič pregovarjati glede izhodov) ...

Po eni strani so se mi zdeli **odrasli in samostojni** (če pomislim, so veliko bolj odrasli, kot sem bila sama v njihovih letih), po drugi strani pa so še vedno otroci, ki iščejo nekoga, ki bi jim malo nadome-

stil mamo ali očeta.

4. Najlepši spomini?

Pogovori, ki sem jih lahko bila deležna kot pripravnica pri svetovalnem delavcu, kamor so prihajali dijaki, ki so bili v stiski, in pogovori z dijaki v vzgojni skupini (najpomembnejši so se navadno zgodili nekaj minut pred koncem službe ☺). V lepem spominu mi ostajajo tudi mnogi dogodki. Nekateri od njih so: Lov za zakladom, ki smo ga pripravili skupaj z dijaki, palačinka party v skupini, čajanka, turnir v ročnem nogometu, srečanja supervizijske skupine ...

5. Kako ste se ujeli v vzgojiteljskem zboru?

Med zaposlenimi sem bila zelo lepo sprejeta. Vzgojiteljski zbor v DDB je res pisan mozaik posameznikov,



vsak svoje oblike in odtenka, a čudovita celota. Opa-zovala sem in se učila, kako oni živijo edinstvo v različnosti. Seveda ni vedno lahko, včasih so se pojavila tudi nesoglasja in napetosti, vendar je bilo zelo dragoceno videti, kako so jih premostili in šli dalje. Velik dar je supervizijska skupina vzgojiteljev, kjer sem se lahko veliko naučila o sebi in drugih.

6. Kaj bi svetovala uršulinkam pri našem poslanstvu z mladimi?

Za mlade je potrebno imeti čas, veliko časa; da si preprosto z njimi, brez programa in animacije (zdi se mi, da je to v današnji storilnostno naravnani družbi

zelo težko). Včasih je potrebnih mnogo srečanj in »praznih« kletetov, da se lahko vsaj malo dotakneš skrivnosti mladega človeka. Močno mi ostajajo besede dijakinje: »Ve, nune, bi morale biti bolj med ljudmi, da bi se lahko srečevali z vami.« Njene besede mi ostajajo kot izziv za iskanje krajev srečanja z ljudmi.

Pogovarjala se je s. Tatjana Car



DAJ MI PITI, DAJ MI SVOJE SRCE

Tokrat smo se z dekleti na Lepa. si pogovarjale o žeji. Pisana skupinica je štela kar 24 deklet. Pot nas je peljala v Samarijo, k vodnjaku, kjer nas je skupaj s Samarijanko čakal Jezus. Spraševale smo se, kaj je tisto, po čemer nas žeja, ob katerih lažnih vodnjakih se skušamo odžejati, in hkrati razmišljale o tem, česa je ženjen Jezus, ki nas prosi, naj mu damo piti. Razmišljale smo o svetem krstu, ko je v nas prvič zažuborel izvir žive vode. Žal smo si morale priznati, da

je naš krstni izvir večkrat zasut. V zakramentu svete spovedi nam je p. David Bresciani podelil milost Božjega odpuščanja, ki nam je ponovno odprla pot do izvira. Gospod je poskrbel, da se nam je p. David pridružil še kot naš večerni gost in nam pomagal pri iskanju odgovorov na mnoga vprašanja, ki so se prebujala. Kljub intenzivnemu osebnemu in skupnemu delu smo našle še čas za urjenje svojih kuharskih spretnosti. H kuharjevemu meniju smo prispevale štrudelj, pico in čisto ta pravo govejo juho. Seveda je bil vikend začinjen s kakšnim nepričakovanim zapletom, kot je na primer dvojni sprehod v dežju do maše (kaj moremo, če pa smo prvo zaradi napačne informacije zamudile). V vseh treh dneh pa ni manjkalo tudi obilja smeha, klepeta in razigranosti ... Še izmenjava facebook naslovov ter obljuba, da se vidimo poleti, in februarski Lepa.si se je zaključil.

s. Anja Rozoničnik



VESELJE V ISKANJU NAJDRAGOCENEJ- ŠEGA BISERA

Dekleta stara med 9 in 12 let so prišla na program Iščem zaklad v istem terminu kot njihove starejše »vzornice« na Lepa.si. Tokratni zaklad je bilo veselje, natančneje med lepimi biseri se odločati in iskati najdragocenejšega. Svetilka na poti nam je bil evangeljski odlomek o trgovcu, ki išče lepe bisere (Mt 13,45-46). Poleg osebnega dela in utrjevanja prijateljevanja z Bogom smo kuhale, se učile novih veščin – kvačkanja in vezenja, prepevanja in plesa. Skušale smo poimenovati in prepoznati lepe bisere v našem življenju ter utirale pot za tisto več, ki je v najdragocenejšem biseru, za katerega je trgovec prodal vse, kar je imel, in ga kupil. To niso naše želje, to so naša konkretna vsakdanja opravila, dolžnosti, v katera vlagamo, da vztrajamo. Za tisto veselje, ki pride od znotraj in presije ljudi, ki širijo dobro v tem svetu. Nebeško kraljestvo je že tukaj med nami.

**s. Diana Novak, s. Helena Eržen
in s. Andreja Perc**



Teologija postenja in kontemplativni koraki madžarskega jezuita p. Franza Jalisca



Osebna izkušnja s kontemplativno potjo in duhovnimi vajami s postenjem je sprva vzbujala odpor zaradi negotovosti novega pristopa, nekatere dotedanje izkušnje duhovnega življenja pa so z omenjenimi duhovnimi vajami pričele postavljati pod vprašaj. Odstiranje drugačnih pogledov in načinov razlage Božje besede, ki so povezovali duševno in duhovno ter se v kontemplativnih korakih odražali tudi v telesu, je bila novost, posredovana od dotlej neznanega jezuita p. Franza Jalisca. Da celo praznina »ni prazna« in jo je na kontemplativni poti dobro dopuščati, ker prav vanjo lahko vstopi Bog, so bile besede, ki so mi povzročale zmedo in tesnobo. Biti »tukaj in sedaj«, vstopati počasi v lastno središče, ostajati v Božji navzočnosti in dopuščati, da vse, kar je zapisano v človeku, lahko zaobjame »ljubeč Božji pogled«, me je pričelo notranje odpirati. Spoznanje, da je kontemplativni pogled močno navzoč tudi pri duhovnih vajah s postenjem, je poglobilo željo po odkrivanju moči in lepote, preprostosti in globine teh dveh poti.

Dinamiko celotnega procesa devetih dni molka v kontemplativnih duhovnih vajah, s kratkimi nagovori le pri večerni evharistiji in z vsaj šestimi urami kontemplacije na dan, najbolj ubesedi zgodba predzadnjega nagovora, Plamen luči. Z velikim občutkom opiše pot mladega Ranierja. Odgovornost za majhen plamen, ki ga nosi od božjega groba k Mariji v Firence, ga spreminja, ker mora biti osredotočen le nanj in ga varovati v vseh nevarnostih na poti. Tako vase zagledan grobijan začuden ugotavlja, da se ga proti koncu potovanja celo mali ptički ne bojita, in pravi: »To je gotovo zato, ker vesta, da nimam nobene druge misli več, kot da varujem nekaj, kar je najbolj ranljivo. Zato se me ne bojita« (Lagerlöf 1997, 129). Malo pred Firencami pa ugotavlja: »Resnično! Popolnoma me je spremenil ta plamen. Zdi se mi, da je napravil iz mene drugega človeka« (131).

Odkriti in varovati tisto, kar je ranljivo in dragoceeno, hkrati pa dopustiti, da nas to spreminja, je postalo bistveno tako na kontemplativni poti kot na poti postenja. Ljubeč božji pogled je postajal zame vedno bolj

»plamen«, ki ga je bilo treba varovati. Hkrati pa je tiho in neopazno, brez posebnih besed, tehnik ali misli, odpiral, spreminjal, zdravil in osvobajal. Sredstva niso bila več pomembna, bistvena sta bila neposrednost v odnosu in hrepenenje po Obličju. Od tu želja, da te poti predstavim tudi v diplomskem delu.

Ali je kontemplativna pot s šestimi preprostimi koraki, ki jo predlaga in razvija madžarski jezuit p. Franz Jalics, tisto, kar nas vodi k neposredni izkušnji resničnosti Boga, ali pa so le od »drugod« privzete tehnike? Kakšna je povezava meditacije z delovanjem možganov? Ali obstaja verska zasvojenost? Ali lahko povežemo kontemplativne korake z duševnimi motnjami in kako pomagajo pri soočenju? Vse to so bila vprašanja, s katerim sem se srečevala na poti razmišljanja in kasneje poglobljanja v kontemplativno pot in njene korake po p. Franzu Jalicsu.

Vendar sem kmalu dojela, da se mi za tančico odstira nov pogled. Tako nas p. Franz Jalics preko prvega kontemplativnega koraka, ki je v zaznavanju narave, vodi k dihanju, ki je drugi korak in je hkrati bistveni spremljevalec kontemplacije. Pridruži se tretji korak, kjer preko vdihavanja in izdihavanja v dlani ostajamo v nenehnem zaznavanju telesa. Pri četrtem koraku se v izdih vključijo še besede »da« ali »ne«, s tem pa na poti kontemplacije dopuščamo, da vse, kar pride na površje, lahko je, ker vse to že nosimo v sebi. S petim korakom pa na kontemplativni poti vstopa Marijino ime. Do četrtega koraka lahko v kontemplativno vstopa vsakdo, celo vsak ateist, kajti če v predhodnje korake ne kličemo Svetega Duha in se ne postavljamo v njegovo navzočnost, ostajajo koraki le tehnike umirjanja, pri petem koraku kontemplativne poti pa ne govorimo več o vaji, temveč s tem vstopamo v molitev. Tu se zgodi obrat nasproti tehnikam meditiranja na Vzhodu. Ko pa pri zadnjem, šestem koraku s spoštovanjem izgovarjamo z vdihom Kristus in z izdihom Jezus, ime tukaj pomeni živo osebo, s katero smo izpolnjeni, kajti v nas se zgodi resničnost Pavlovih besed, da »ne živim več jaz, ampak Kristus živi v meni« (Gal 2,20).

Poseben poudarek p. Jalicsa je vseskozi ta, da so za dosego nekega cilja sredstva sicer res pomembna, toda



če od misli, občutij in podob ne prehajamo k neposrednemu gledanju, lahko ista sredstva počasi postanejo ovira.

Post, kontemplativna pot in evharistija tako sestavljajo proces, kjer ni mogoče ničesar izsiliti. Vrnitev v »raj«, v lastno središče, kjer nas že čaka Bog, je mogoča le s pravim namenom, pod »ljubečim pogledom«, ki vključuje sprejemanje in izročanje, da bi lahko bili ponovno še bolj obdarovani. Sicer nas »kerubi in meč, iz katerega je švigal ogenj« (1 Mz 3,24), pri vhodu v raj (središče) zavrnejo, ker stražijo pot do drevesa življenja. V molitvi nam dar, ki ga prejemamo, odpira pot do Darovalca, ki dar podarja. V tem je zajeta srčika diplomskega dela, kjer se poglobljam v teologijo postenja, kontemplativno pot in korake p. Franza Jalicsa ter vrhunec obeh smeri, to je evharistijo.

s. Marija Irena Stele

Moje misijonske izkušnje

Bogu bodi slava. Po krstu smo vsi misijonariji. »Misijon ad gentes« je posebni poklic, ko zapustimo družino, prijatelje, kulturo in sprejememo drugo kulturo in v njej pričujemo o evangeliju.

Jezus je rekel svojim učencem: »Pojdite torej in naredite vse narode za moje učence: krščujte jih v ime Očeta in Sina in Svetega Duha in učite jih izpolnjevati vse, kar koli sem vam zapovedal! In glejte: jaz sem z vami vse dni do konca sveta« (Mt 28,19–20).

Enako je rekel Abrahamu, naj zapusti svojo deželo in naj gre v deželo, ki mu jo bo pokazal. To je tudi moja izkušnja. Ko sem zapustila deželo, da bi postala misijonarka, sem bila na začetku zaskrbljena, ker sem prvič zapustila svojo deželo in kulturo. Toda Bog je imel druge načrte zame in spremenil moj strah v zaupanje. Moj odgovor je sodelovanje z Njim in predanost v njegove roke. Starši so bili potrti ob novici, da bom šla v Italijo. Zanje je bilo resnično težko. Oče mi je dejal: »Čeprav si moja hčerka, pripadaš Bogu.« Kljub težavam smo spregjeli z vero in starši so me blagoslovili.

Najprej sem živela tri leta v južni Italiji, in sicer v Bariju. Tam sem začela študirati teologijo, malo pa sem pomagala na župniji. Trudila sem se z novim jezikom, italijanščino.

Po treh letih so me premestili v Milano, kjer sem dokončala študij. Predstojnice so mi predlagale poslanstva in me prosile, da o njih razmislim. Z veseljem



in navdušenjem sem jih sprejela in poskusila narediti. Otroke sem začela poučevati verouk in potem lectio divina z nekaj župljani, bila sem prostovoljka pri Caritas, priskrbi za uboge. Obiskovala in opogumljala sem družine in prinašala sveto obhajilo bolnim in starejšim. Čeprav mi ni bilo lahko, sem to sprejela kot izziv, s katerim se moram soočiti. To mi je zelo pomagalo, da sem premagala strahove in molila za mnogo namenov, ki so mi jih priporočili ljudje, pripovedovali so svoje težave. Na ta način sem obiskovala Kristusa, skrbela zanj, ostajala z njim in pripovedovala ljudem o njem. To je bila moja velika želja že od doma. Apostolat je postal resnično zanimiv in navadila sem se na okolje, ko sem prejela od predstojnice pismo, da grem v Slovenijo. To je pustilo v meni mešane občutke in vprašanja. Nisem se še dobro naučila italijansko in zdaj se bom učila slovensko. To me je malo skrbelo. Hvala Bogu je bilo to pred mojim odhodom na letne duhovne vaje. V duhovnih vajah sem prejela milost od Boga, pogum in moč, da sem sprejela premestitev in kar šla naprej.

38 V Slovenijo sem prišla pred skoraj dvema letoma in pol. Prvi teden sem se pridružila župnijskemu zboru. V začetku nisem razumela niti besede. Ljudje so se želeli pogovarjati z mano, vendar nisem znala jezika, zato sem vedno odgovorila z nasmehom. To je bilo vse, kar sem imela. Čez nekaj mesecev sem rekla sestram, da bi rada pomagala pri verouku za otroke. Ideja je bila sprejeta. Naloga ni bila lahka. Težko mi je bilo govoriti v slovenskem jeziku, tako da bi me otroci razumeli. Doživela sem tudi razliko v kulturi. Mentaliteta ljudi je popolnoma drugača od tiste v moji domači deželi. Včasih sem obupavala nad tem, kar sem videla. Postavljalo se mi je mnogo vprašanj. Razmišljala sem o tem, da bi odnehala. Potem sem razumela, da ima lahko kultura velik vpliv na Cerkev in vero ljudi. Vsekakor, začetek je vedno težak. Toda moj največji izziv ostaja obvladovanje jezika, da bi se bila sposobna dobro izraziti v vsakem apostolatu, v katerega sem vključena. Sedaj je moje glavno poslanstvo »BITI« in ne »DELOVATI«, samo biti z ljudmi. To je sedaj Božja volja zame. Lani oktobra sem začela obiskovati tečaj slovenščine. Prve

tri mesece sem bila edina redovnica v šoli. Ljudje so me spraševali mnogo stvari o moji katoliški veri in moji redovni skupnosti. Lažje je bilo to razložiti tistim, ki govorijo angleško. To skušam tudi v slovenskem jeziku, a je težko. Vendar me ljudje na splošno cenijo. To je zame tudi priložnost za pričevanje o moji veri, kar je del mojega poslanstva. Hvaležna sem, ker tistim, ki ljubijo Boga, vse pripomore k dobremu. Moj študij v Ljubljani je zame priložnost, da nekristjanom govorim o Bogu.

Sr. Lilian Obialo, OP
Sestra dominikanka sv. Katarine Sienske





IZ VRTCA

Včasih so bolniške, drugič dopusti in še kaj pride vmes, tako da v Angelinem vrtcu večkrat potrebujemo dodatno pomoč. Takrat se v delo rade vključijo študentke. Svoj pogled na delitev življenja z vrtcem so kratko zapisale.

Angelin vrtec mi zelo veliko pomeni, ker sem v njem začela na otroštvo in otroka gledati z drugimi očmi. Z očmi opazovalca in spodbujevalca otrok, ki se neprestano razkrivajo. Delo v vrtcu me izpopolnjuje in umirja ter pripomore k mojemu vsakdanjemu učenju. (Maja Lukić)

Delo v jaslih mi je v veselje in hkrati vedno znova v izziv. Lepo mi je opazovati, kako otroci rastejo in razvijajo svoje sposobnosti. (s. Maja Cafuta)

V vrtcu mi je najlepše, kadar opazim napredek otroka. V vrtcu delam, ker je v otroškem svetu vse tako preprosto in se tam dobro počutim. Moje doživetje iz vrtca: Zadnjič, ko so otroci čakali v vrsti za stranišče, so se kar naenkrat objeli

čez rame in na ves glas začeli prepevati "Mi se imamo radi." Očitno ta vrtec res pozitivno vpliva na otroke. V vrtcu sem se naučila, da je pust zelo pomemben dan! Preden sem začela delati v vrtcu, nisem vedela, da so otroci tako veliko stvari zmožni narediti sami. (Tjaša Jeglič)

V Angelinem vrtcu letos delam že šesto leto. Vmes se je nabralo veliko izkušenj, koristnih nasvetov, konkretnih zgledov ... Bilo je, na kratko, veliko bolj poučno od predavanja o vzgoji na fakulteti:) Zato sem lahko le vesela, da so bila vrata vrtca zame ves ta čas tako na široko



odprta, in seveda iskreno hvaležna za vse lepe trenutke, ki smo jih preživeli skupaj. (Barbara Leban)

Preden sem začela delati v vrtcu, si sploh nisem mogla zamisliti, koliko je vsak otrok resnično poseben in kaj vse, že v tako zgodnji dobi, lahko naredi sam. Delo v vrtcu me je pozitivno spremenilo. (Eufemia Barzelatto)

Vesela sem, da lahko prejeman tako bogate izkušnje, ki mi jih daje vrtec. Tam se vsakič kaj novega naučim. (Jera Tavčar)

V vzgojni proces vrtca sem se vključila, ker v času študija nisem želela izgubiti aktivnega stika z otroki. Zato me vedno znova navdihuje, ko me presenetijo z izjavo: »Oo, tebe pa že dolgo ni bilo v vrtcu. A sploh veš, kaj vse je novega od taktat?« (Tina Cvitkovič)

Zbrala: s. Nina Ipavec



SRCE IN HIŠA KRUHA

Srce Hiše kruha utripa zelo na gosto. Bolj ko gre proti koncu tedna, višji pritisk je čutiti. S. Marjana odpira vrata, pometa, dela prostor v kurilnici; ekipa starejših sester okrepi molitev pred Najsvetejšim; s. Irena in s. Silva dirjata po hiši, tako da druge telovadbe skoraj ne potrebujeta – fizično se ustavita le, ko je na vrsti možganska telovadba kombinatorike, umetnost seštevanja in odštevanja ali umetnost računalniškega sveta; še s. Marjeta Pija, predstojnica, je v dobri kondiciji zaradi vseh stopnic, ki jih vsak dan prehodi; kuhar že od četrtega dalje vse svoje moči usmeri v pripravo najprimernejšega jedilnika, ki upošteva diete in druge posebne potrebe; včasih pride na pomoč še kakšna prostovoljka – med njimi je pri brisanju posode nemalokrat katera od sester; vse pa svoje moči in pozornost usmerimo v zavedanje, da prihaja poseben čas – čas milosti, sinergije z Božjim delovanjem v vseh in po vseh, ki prihajajo v naš Dom.

Kairos je tudi čas skušnjav in zato polje duhovnega boja, saj skušnjavam ne želimo nasesti, ampak se jim v Kristusovi moči upreti. Zelo



SERVIAM - ŠTUDENTSKI DOM URŠULA

Po svetu pri Uršulinkah že močno uveljavljen Serviam – služim skušamo živeti tudi v študentskem domu Uršula v Ljubljani. Približno enkrat na mesec se dobimo skupaj, da pogledamo, kako nam gre na izbranem področju, kjer dajemo del svojih talentov v služenje bližnjim – otrokom, starejšim, tujcem, brezdomcem, sestram.

Vsakič odkrivamo držo svete Angele, ki nam je lahko v spodbudo, motivacijo, da vztrajamo pri zastavljenem. V tem je dodana vrednost – spoznavanje sopotnice sv. Angele – tega našega prostovoljstva. Ko opazujem, kot sestra, te mlade žene, študentke, cenim, da so zastavile del sebe za nekaj več. Pravijo, da je lepo prejemati s tem, ko daješ. Na srečanjih si povemo, kako nam je šlo in načrtujemo za naprej. Vsaka je dejavna pri izbrani dejavnosti – delu v vrtcu, pomoči pri starejši osebi, pomoči na Rdečem križu, delo z azilanti, obiski



in pomoč starejši sestri. Skupaj smo si zadale projekt urejanja okolice doma osebe, ki sama ne zmore tega. Tako načrtujemo v pomladnem času iti na obisk, narediti načrt dela in seznam potrebnega orodja, povabiti zraven še koga zainteresiranega in urediti okolico hiše izbrane osebe, ki tega sama ne zmore.

Skupne izkušnje nas povezujejo in so nam v navdih za gledanje v prihodnost. Vsekakor seštevek vloženega truda in časa dodaja k zadovoljstvu, notranjemu veselju in izkušnjam, ki jih zlagamo za kvalitetnejše, izpolnjeno življenje.

s. Andreja Perc

dobro nas poznajo in nas zadenejo prav tam, kjer smo ranljive: ob zelo lačnih gostih v obednici Doma nas prešine misel – kdo ve, ali bo tudi zame kaj ostalo. Ko kakšna skupina vstopi v našo samostansko kuhinjo in jo povsem okupira, si mislimo, to je pa preveč: še v svoji hiši človek nima miru in ne more v kuhinjo. Ko kdo ne vrne stvari na svoje mesto, je za koga prava preizkušnja, da z razumevanjem in v miru poišče izgubljene drahme, ovce, pesmarice, cd-je in se na koncu predvsem razveseli najdenih stvari in ne pristane v jezi in obsojanju. Ko je vsega res veliko, se najdemo v igri branja dogodkov in besed proti sebi, češ drugi nalašč ni storil tega in tega, hotel me je prizadeti ali pa zaključimo z mislijo, da nikoli ni nič v redu, kar storimo. Hudič pa se nam smeje, ko nas uspe spreiti med seboj za prazen nič.

Zato je letošnji postni izziv za Hišo kruha izziv odpovedi godrnjanju in pritoževanju, neopazno dobro delo in prilagajanje – ne z namenom, da bi nas občudovali ali hvalili ali da bi merili duhovne mišice, ampak da bi prišli do večje svobode in več ljubezni med nami, da bi srce utripalo z usmiljeno in dobrohotno ljubeznijo.

s. Irena Mohorič



Angela maj 2015



OBNOVLJENE GORŠIČEVE ORGLE

Orgle so v latinski Cerkvi kot glavno in slovesno liturgično glasbilo prepoznane že več stoletij. Tako so tudi uršulinke v Ljubljani poskrbele, da je leta 1891 orglarski mojster Franc Goršič tam postavil ene najpomembnejših zgodovinskih orgel v Sloveniji, ki se še danes odlikujejo po izvrstnem zvoku. To so Goršičeve največje ohranjene, edine trimanualne orgle in veljajo za njegovo najboljšo delo. Spremembe v temperaturi in vlagi pa so predvsem v zadnjih desetletjih povzročile veliko škodo na sapnicah, zato je bila obnova nujna. Te smo se lotili po zaslugi Ministrstva za kulturo, ki je odobrilo našo prijavo na

razpis za sofinanciranje kulturnih projektov in tako pokrilo glavni del stroškov. Instrument je z veliko zavzetostjo, strokovnostjo in osebnim odnosom obnovil orglar Brane Košir, orgelsko omaro, ki je delo Janeza Vurnika ml., pa je v celoti obnovil Restavratorski center Ljubljana pod vodstvom Nuške Dolenc. Obnova je trajala dobrih devet mesecev in je potekala po odsekih: najprej popravilo sapnic in piščali, nato mehaniških delov, igralnika ter zračnega ustroja. Vzporedno pa so restavratorji orgelsko omaro očistili, zakitali, premazali in posamezne ornamente na novo pozlatili. Pri vsej obnovi smo imeli pred očmi željo,

da ta historični inštrument ohrani-
mo čim bolj avtentičen, kot si ga je
zamislil in ga izdelal orglar Goršič.

To pomembno obnovo smo skle-
nili z dvema velikima dogodkoma.
V soboto, 22. novembra 2014, na
praznik sv. Cecilije, smo imeli slo-
vesni blagoslov obnovljenih orgel.
Organist in profesor Tone Potočnik
je s kratkimi, izvrstno izbranimi
skladbami, predstavil zvočno podo-
bo posameznih registrov, manualov
in njihovih kombinacij. Orglar Bran-
e Košir in restavratorka Nuša Saje
pa sta s pomočjo fotografij, ki so na-
stajale med samo obnovo, razložila
njen potek in posege v inštrument.
Sveto mašo je vodil ravnatelj seme-
nišča, dr. Franci Šuštar, sedaj novi
ljubljski pomožni škof, za dobro
glasbo pa so poskrbeli pevci žup-
nijskega zbora, zbora Surrexit ter
manjši godalni orkester.

Teden dni kasneje, 29. novembra
2014, pa smo v prostorih uršulin-
skega samostana obnovo obeležili
še z znanstvenim simpozijem. Kot
prvi je svoj prispevek podal dr. Edo
Škulj, ki je spregovoril o Križmano-
vih orglah, ki so bile v uršulinski
cerkvi pred Goršičevimi. Muziko-
loginja Katarina Trček je predsta-
vila razvoj kranjskih orgelskih de-
lavnic v drugi polovici 19. stoletja,
kamor spada tudi Franc Goršič. Dr.
Aleš Nagode je predstavil estetske
koncepte in uresničitve v sloven-
ski cerkveni glasbi 19. stoletja, za
katere je značilno nenehno iskanje
ravnotežja med novim in starim,
med domačim in tujim. Dr. Franci



Lazarini in dr. Barbara Murovec sta
na uršulinske orgle, predvsem na
orgelsko omaro, pogledala z umet-
nostnozgodovinskega vidika. Kot
zadnji je imel svoj prispevek Balázs
Szabó iz Madžarske, ki je predstavil
tehnično zasnovo in značilnosti es-
tetične zvoka pri mehanskih orglah s
sapnicami na stožce. Prav Szabó in
njegov nekdanji profesor Christo-
ph Bossert iz Nemčije sta dogodek
pripeljala do vrhunca z izvrstnim
orgelskim koncertom. Poleg znanih
orgelskih mojstrov: Bacha, Haydna,
Mendelssohna, Liszta in Widorja, je
Bossert izvedel lastno improvizaci-
jo, koncert pa sta zaključila z Intro-
dukcijo in fugo za orgle štiriročno
skladatelja Samuela Wesleyja.

Zares smo lahko veseli, da je ce-
loten projekt obnove Goršičevih
orgel tako dobro uspel in da smo v
slovenskem prostoru lahko ohrani-
li ta zgodovinski inštrument, ki po
svoji kvaliteti in izjemnem zvoku
slavi daleč po svetu.

s. Božena Kutnar

ZGODBA O KRuhu

Akademija Mericianum, enota
Uršulinskega zavoda, ki izvaja
izobraževalne programe Kateheze
Dobrega pastirja (KDP), se bliža 15.
obletnici delovanja in vsebinsko
dopolnjuje svoj program delovanja.

V teku je izvajanje sedme pono-
vitve programa za izobraževanja
katehistov za otroke od 3-6 let, lani
je bila zaključena druga ponovitev
programa za izobraževanje katehis-
tov za otroke od 6-9 let, sedaj pa je v
teku izobraževalni program za delo z
otroki v starosti od 9-12 let. Nekateri
udeleženci programov so se medtem
že tudi usposobili za samostojno
izvajanje prve in delno tudi druge
stopnje izobraževanja, kar omogoča



akademiji, da je manj odvisna od tujih izvajalcev programov.

Vzporedno z izobraževalnimi programi se je dopolnjevala knjižna zbirka Dobri pastir, ki obsega že 5 naslovov prevedenih strokovnih knjig.

V slovenskem prostoru je v KDP vključenih okrog 600 otrok v starosti od 3-6 let, v starosti od 6-9 let pa, vključno s pripravo na prvo sv. spoved in sv. obhajilo, okrog 150 otrok. Letos katehistinje v svoje delo z otroki, ki so že bili pri prvem sv. obhajilu, vključujejo že vsebine iz tretje stopnje.

Izobraževalni program na tretji stopnji je tako bogat, da udeleženci zaznavamo podobne spodbude in vabila k spreobrnjenju kot na osebnih duhovnih vajah. Svetopi-

semske prilike, zlasti moralne, zasi-jejo v novi luči, ki vabi k osebnemu odgovoru na Božjo besedo. Čudeži so postavljeni v razsežnost Božjega kraljestva in niso več le dogodki v preteklosti, ampak obljuba prihodnjih resničnosti, ki jih Bog v svojem načrtu namenja vsem ljudem ob dopolnitvi časov, v paruziji. Priprava otrok na spoved vključuje vsakoletno pet tedensko premišljevanje ob prilikah usmiljenja in orožju luči. To so sredstva, ki nam jih daje Bog, da bi mogli vztrajati v dobrem in ostati otroci luči, tiste Luči, ki smo jo prejeli pri krstu in pomeni, da je v nas moč vstalega Kristusa. Takšna triletna pet tedenska premišljevanja oblikujejo in negujejo vest odraščajočega otroka, da se bo

v svoji odrasli dobi zmožen odločati v skladu z božjo voljo. Temelj v Svetem pismu in liturgiji, ki je v KDP vedno prisoten, dobi v tej stopnji še močnejši poudarek in vodi v uvid notranje povezanosti obeh – prvi kot božji dar in nagovor ter drugi kot uresničenje daru in naš odgovor nanj. Še zlasti je to predstavljeno s čudovitim poglobljanjem v posamezne zakramente. Sv. maša zasije kot mogočna liturgija vsega stvarstva, saj vključuje prvine zemlje, delo človeka in neskončno božjo ljubezen, ki vse spreminja, dela novo in vrača človeku kot hrano in zagotovi neminljivega novega stvarstva v paruziji. S prodiranjem v globino posameznih mašnih molitev zaznamo vso horizontalno povezanost stvarstva, vseh ljudi, tistih, ki so navzoči pri maši in onih, ki sv. maše niti ne poznajo, tistih, ki so na odgovornih mestih, ali zanje nihče ne ve, tistih, ki so umrli in vseh, ki so že v slavi, skupaj z Marijo, apostoli in svetniki. Preteklost povezuje s prihodnostjo in vključuje tudi vertikalno razsežnost, saj Bog sam po Sv. Duhu spremeni prvine stvarstva v Kristusovo telo, da bi v nas ohranjal Božje življenje in bi bil vse v vseh.

Kot drobtinico iz te bogato obložene mize katehez za otroke med 9. in 12. letom želimo predstaviti eno izmed preprostih predstavitev, to je *zgodbo o kruhu*. S to zgodbo otrokom pomagamo videti kozmični vidik, ki ga ima sv. maša.

»Danes bi rada z vami spoznala nekaj o kruhu. Kruh je zelo pomem-



ben za vsakdanje življenje. Toda preden pride na naše mize, je potrebno veliko dela in časa.

Zgodba o kruhu se začneja z majhnim semenom, ki čaka. Preden kmet poseje seme, se sprehodi skozi polja in izbere primeren kos zemlje. Potem zemljo zorje in jo pripravi za seme ter ga poseje. Seme kot mrtvo obleži v zemlji.

Takrat se v osrčju zemlje začne počasen proces. Sokovi, ki se pretakajo v globinah zemlje, se stekajo k semenu. Na seme pada tudi dež in sonce ogreva zemljo in seme v njej. Dolgo počasno delovanje zemlje, dežja in sonca traja vse zimo. Zemlja je pokrita s snegom, ki je kot čudovita odeja. Toda pod to odejo se v zemlji dogaja nekaj skrivnostnega. Kmet opazuje zemljo in čaka na pomlad, čaka in opazuje, kako bo seme raslo. Spomladi vzklije majhen kalček, ki raste, da polje postane zeleno. Po dolgem času, ko pride poletje in sonce postane močnejše, seme dozori. To zeleno polje spremeni barvo. Postane rumene barve. To je barva luči. Seme dozori v klas z mnogimi semeni.

Zrelo žitno polje je rezultat delovanja zemlje, sonca in dežja. Vse to se je dogajalo brez človekovega posredovanja.

Potem se možje in žene vrnejo na polje in s pomočjo strojev požanjejo polje, ločijo zrnje od plev in zrnje je pripravljeno za mletje v mlinu, da postane moka.

Ko je moka pripravljena, lahko v pekarnah in naših domovih spe-

čemo kruh. Za kruh so potrebne še druge snovi: voda, kvas, sol, ogenj, vročina.

Tako je nastal kruh. Kruh je lahko bel ali črn. Zelo veliko vrst kruha je. Vsaka pokrajina ima svojo vrsto kruha.

Ko je kruh pečen, je pripravljen, da ga položimo na naše mize. Včasih je še topel. Žene, možje in otroci se zberejo okoli mize, ga razlomijo, uživajo ob vonju in okusu in se nasitijo. Kruh, ki ga imamo na naših mizah, je dar, ki ga daje Bog, je dar, ki se ga zelo razveselimo. Je dar bogastva zemlje in drugih elementov ter sad dela mnogih ljudi, ki so sodelovali pri tem kruhu.

Človek je opravil svoje delo. Njegova roka, delo njegovih rok, je semenu omogočila največji učinek. Toda proces preobrazbe je s tem končan. Človek s tem kruhom ne more narediti nič bolj popolnega.

Vendar Bog lahko.

Človek ima na voljo še eno dejanje, s katerim semenu pomaga doseči še večjo popolnost, še višjo raven. To je posebna kretnja in besede, ki jih duhovnik izreče pri sv. maši. To je kretnja epikleze (polaganja rok) in molitev, v kateri prosi Očeta, naj pošlje Svetega Duha in spremeni ta kruh v telo Jezusa Kristusa. Duhovnik uresničuje Jezusove besede, ko je rekel: 'To delajte v moj spomin.'

Prisluhnimo tej molitvi. Poslušajmo še enkrat to molitev, ki jo duhovnik moli: 'Pošlji svojega Duha, da spremeni ta kruh in vino...'

Kaj smo slišali? Ta kruh je sedaj dvakrat spremenjen. V kruhu je sedaj tako navzoče vse bogastvo življenja, postane tudi Gospodovo telo. V evharističnem Kruhu, ki je pri obhajilu v mojih rokah, je združeno vse veseljstvo. V evharistiji »kruh« z malo začetnico postane »Kruh« z veliko začetnico. Kar je navzoče v mojih rokah, je Jezus. Besede, ki jih je izrekel apostolom: 'Vzemite in jejte', izreka zdaj meni. Ta kruh nosi v sebi življenje Jezusa Kristusa, vstalega od mrtvih in poveljčanega. V znamenju tega kruha želi ostati Jezus z nami. Ko gledamo ta kruh, vidimo, da se v njem prepletajo sokovi zemlje, delovanje dežja in sonca, napor človekovega dela, moč svetega Duha, kar vse kaže na neizrekljivo ljubezen Boga. Ta ljubezen Boga, ki je v umrlem in vstalem Jezusu, ki je na poseben način navzoč v našem svetu, povsod, zdaj in do konca časa.

Kaj mislite?

Spremenjenje se dogaja samo, brez našega vpliva, brez naše moči, je dar.

Evharistija je zakrament zaveze, je zakrament, ki združuje. Je zakrament daritve, daru in edinosti. Ta predstavitev nam da videti, kako je evharistija zakrament edinosti, bodisi horizontalno, preko dela med ljudmi, in vertikalno, spremenjenje, ki se s pomočjo Sv. Duha dogaja pri epiklezi. Človekov odgovor na Božji dar dosega najvišjo stopnjo in je polnost sodelovanja med nebom in zemljo. To je zares neverjetno.«

Skupnost v Izoli

maj 2015 Angela



PRŽAN

Dne 17. februarja je gospod nadškof Stanislav Zore skupaj s svojim tajnikom daroval sv. mašo v skupnosti na Pržanu. Mašni namen je bil za duhovne poklice. Pri nagovoru se je zahvalil vsem uršulinkam v Sloveniji za to, da smo in za vse, kar delamo v Cerkvi. Blagoslov je namenil vsem sestram naše province.

Pri zajtrku se je zanimal, kako tu živimo, kaj delamo, pa tudi za provincialne zadeve. Čutile smo ga res kot sobrata, ki hoče povezovati in spodbujati k zavzetemu življenju za Kraljestvo. Sicer pa skušamo zvesto izpolnjevati vsaka svoje poslanstvo v skupnosti in zunaj nje. S. Mateja je poleg udeležbe na RVS v Rimu v prvi polovici februarja opravila dovršen del vizitacij, čaka ta jo še dve krajši. Tako upamo, da se bomo skupaj uglasile na velikonočne praznike.



LJUBLJANA

V torek, 17. 3. 2015, nas je obiskal gospod nadškof Stanislav Zore. Njegovega obiska smo se zelo veselile, saj ni ravno vsakdanje, da pride nadškof v našo sredo, zato je bil ta dan nekaj posebnega. V nagovoru pri jutranji maši nam je najprej iskreno čestital za pogum in odprtost. Pogum, da delamo, da smo čuječe in žive v slovenski Cerkvi, dejavne v vzgoji in na kulturnem področju ter odprte delovanju Svetega Duha.

V duhu evangelija tistega dne, ki govori o ozdravljenju v kopeli Betesda, nas je spodbudil k sestrski povezanosti, da bi znale in zmogle videti stiske in potrebe druga druge, tako kot Jezus, ko je šel v tempelj in se najprej ustavil pri tempeljskih vratih, ker je videl bolnega človeka, mu prisluhnil in pomagal. Ni šel najprej v tempelj molit Boga, ampak se je najprej ustavil pri tempeljskih vratih, ker je bil tam nekdo, ki je bil bolan 38 let in ni bilo nikogar, ki bi mu pomagal in ga dal v kopel, kadar se voda vzburka, da bi lahko ozdravel. Ni dovolj moliti, častiti Boga z lepo liturgijo, s psalmi in hvalospevi, potrebno je tudi videti bližnjega. Ali je katera sestra v naši skupnosti, ki je bolna, osamljena, v stiski, ki potrebuje pomoč? Ali jo vidimo, ji pomagamo, ji prisluhnemo? Ta misel nam je lahko za vsakdanje spraševanje vesti. Kakšna je naša ljubezen do bližnjega? Samo če bomo v skupnosti živele v tej pozornosti in ljubezni druga do druge, bomo lahko videle tudi potrebe sveta in tistih, h katerim smo poslane.

Po sveti maši smo se skupaj zbrali še pri zajtrku in sproščenem pogovoru. Res smo lahko hvaležni za takega Pastirja. Njegova preprostost, milina in hkrati odločnost ter gorečnost so nam lahko v velik zgled. Zahtevnost njegove službe v današnjem času pa kliče k molitvi zanj, da bo zmožel biti luč v tem času, ko so sile teme močne.



MARIBOR

47

»Cerkev pa je zanj vztrajno molila k Bogu!« Tako beremo v Apostolskih delih o molitvi prve krščanske skupnosti. V teh dneh moremo enako zapisati za krščansko skupnost Slomškove nadškofije. Devet dni pred nedeljo Dobrega pastirja, ko se je vsa nadškofija veselila težko pričakovane škofovskega posvečenja nadškofa p. Alojzija Cvikla, DJ, se je Slomškova stolnica spremenila v pravi epicenter molitve. Številni duhovniki, redovniki, redovnice in verniki iz vse nadškofije smo se zbirali na Slomškovem grobu ter klicali blagoslov na nadškofa Alojzija in vso nadškofijo, molili za nove poklice, svetost in stanovitnost poklicanih ter za družine. »Binkoštni dvorani« v Mariborski stolnici se je večer za večerom pridruževal tudi sam g. nadškof.

V verigo molivcev se je redno aktivno vključevala tudi naša uršulinska skupnost. Za potrebno organizacijo in koordinacijo molivcev je skrbel s. Štefka. Zadnji dan devetdnevnice je nadškofu Alojziju za pot služenja nadškofiji izročila gorečo svetilko, ki smo jo vseh devet dni molivci iz vse nadškofije zavzeto prižigali. Višek praznovanja pa je bila slovesnost škofovskega posvečenja – na zelo pomenljiv dan: nedeljo Dobrega pastirja in praznik Matere, dobrega sveta. Z vso krajevno Cerkvijo se ga veselimo, se zanj Bogu zahvaljujemo in mu zagotavljamo molitveno podporo.



IZOLA

Bil je deževen julijski dan. Sedele smo na suhi klopici, si pripovedovale zgodbo naše hiše in sanjale o tem, kako bi lahko bilo v naši skupnosti. Zdaj je že pomlad. Zgodba se nadaljuje in marsikaj je drugače, kot smo sanjale. Pregovor pravi, da ljudje obračamo, Bog pa obrne. Srečujemo se z realnostjo življenja pa tudi z Božjo lepoto, ki se zrcali na gladini srca vsake izmed nas in jo je kdaj pa kdaj moč razpoznati.

V jeseni smo nekoliko preuredile vrt pred vhodom naše hiše. Rade bi, da bi bila okolica hiše lepa. Zdaj čakamo, kdaj in kako bo vse to zacvetelo. Mogoče nam bo prav ta zunanja lepota pomagala pri razpoznavanju Božje lepote, ki jo vsaka od nas nosi v srcu?



SVETI DUH

27. februarja 2015 smo dobili obisk štirih mladih z Norveške (Severin, Ingrid, Iselin in Margrethe). V Slovenijo so prišli v okviru izmenjave s srednjo šolo BC Naklo. S. Simona, ki uči na tej šoli, jih je pripeljala v našo skupnost, da bi nam povedali kaj o svoji deželi. Presenetili so nas s tekočo angleščino in zanimivim opisom lepot Norveške in njenih prebivalcev. Fant Severin, ki je na sliki, je rojen v Hammerfestu, najsevernejšem mestu na svetu.

49





POMLAD V MEKINJAH ...

sestre se je veselimo.
To veselje in čudenje delimo tudi z vami.

sestre iz Mekinj

maj 2015 Angela



V TEBI, GOSPOD

1. V lepoti polja odsev je Boga,
v tišini vetra besede Duha.
Nova obzorja so v Tebi, Gospod,
podarjaš mi sanje in pot.
2. S pogledom ljubezni umivaš srce,
po ranah odpuščaš mi moje dolge.
Hvaležno se k Tebi oziram, Gospod,
v bratu in sestri kot dar si navzoč.

Ref: *Le v Tebi je mir, ki ga svet ne pozna,
v ljubezni Očeta veselje Duha.
V Tebi je polnost življenja, Gospod,
naj evangelij oznanjam povsod!*

3. Po svoji Besedi nas vabiš na pot,
v različnosti daješ nam svoj blagoslov.
Ti v Kruhu življenja si z nami, Gospod,
z Marijo naj nosimo Luč v temó.

Ref: *Le v Tebi je mir, ki ga svet ne pozna,
v ljubezni Očeta veselje Duha.
V Tebi je polnost življenja, Gospod,
naj evangelij oznanjam povsod!*

V veselju zdaj služim ti, Jezus, Gospod,
(in) vse, kar ni Tvoje, izpuščam iz rok.

Ref: *Le v Tebi je mir, ki ga svet ne pozna,
v ljubezni Očeta veselje Duha.
V Tebi je polnost življenja, Gospod,
naj evangelij oznanjam povsod!*

s. Tina Dajčer, ŠSFKK



- Spremenil srca je, spremenil nas je vse. On res živi! Aleluja.



52



- Papež Frančišek je v Rim povabil redovne vzgojitelje. Mednarodno srečanje je potekalo od 7. do 11. aprila pod naslovom Živeti v Kristusu kot nas uči evangelij.



- S. Agnes Štrukelj je v Ljubljani 19. aprila praznovala 70 let zaobljub. V hvaležnosti za 70 let zvestobe. Iskrene čestitke.



- Provincialni dan, 27. aprila 2015, pod naslovom Priložnosti in pasti pri uporabi komunikacijskih sredstev.



